

லய காம்ரா

— மாரி மகேந்திரன்

பிரித்தானிய வன்முறை
கறாங்களில் அடிபட்டு
தூக்கித் தொகுத்து .....

நான்
அழகையாடு
அவதரித்தது.....

பாடிடயின்
அழகை ஓலம்
அறங்கறியது!

அப்பா அம்மா
வெளியறிபி
பொன்பின்
அக்காவும் மச்சானும்
கூடிக்கிட்டுத்தது.....

தங்கச்சி
வயசுக்கு வந்தது!

தம்பி பயல்
அடிக்கடி சிறுநீர்
கடித்தது!

குமுறல்களின்
விம்மல்
இருண்ட நிலவில்
பொருத்ததுடன் முடிந்த
கதை....

பாடிடயின்
வடைக்கி கதை.....

ஒரு நாள்
சுடசுட அக்கா
தூக்கு போட்டுக்
கொண்டது....!

ஊர் சுவரில்
அரசு மரக்கீர்
ஒன்று துளிர் விட்டது!

உளர்ந்து செல்லும்
சீனி எறும்புகளின்
சினகத்தை கற்றது.....

இப்படி
நிகழ்வுகள்
ஒவ்வொன்றும்
இந்த எட்டடி
பிரித்தானிய காலத்து
லய காம்ராவித்தான்
முடிக்கின்றது!

நூற்றாண்டு
கடந்தும்
வானம் தெரியும் கூறையும்
மலை கசியும் பக்க
சுவர்களும்....

இன்னும்
இடிந்து விழுந்து
விடாமல கிடக்கும்
வாழ்க்கையும்

இப்படியாக
அவலங்கள் எல்லாம்
வாழ்க்கையாகி
நகர்த்தின்றது.....

ஏதிர்பார்ப்புகளும்

ஏமாற்றுகளும்

– இணுவையுர் வசந்தன்

சிவசம்பு போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார். நல்லாய் இருந்த மனுசன் மாரடைப்பு வந்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறத்துக் கிடையில் நிரந்தரமாக நித்திரையாகி விட்டார். விஷயம் கேள்விப்பட்டதும் ஊரே திரண்டு வந்து விட்டது. “பிள்ளைகளுக்கு அறிவிச்சாச்சே” கந்தையர் வீட்டுக்காரரிடம் கேட்கிறார். வீட்டுக்காரருக்கு என்ன சொல்லுவதென்றே தெரியவில்லை. அவரும் யுத்தம் காரணமாக இடம் பெயர்ந்து குடும்பத்துடன் சிவசம்பு வீட்டில் தற்காலிகமாகத் தங்கி இருப்பவர்தான்.

“நல்லையா என்ன செய்ய உத்தேசம்; என்ன பேசாமல் இருந்தால் பிரேதம் இப்படியே கிடந்து நாறுகிறதா? முதலில் என்பாம் செய்கிறத்திற்கு ஒழுங்கைச் செய்யும். பிள்ளைகள் வரும் வரையும் பிரேதத்தை வைக்கவேணாமல்லே” என்று கந்தையர் அதிகாரத் தொனியுடன் கூறுகிறார்.

மூன்று பெண்பிள்ளைகள் பெண் சாதியுடன் இடம்பெயர்ந்து வந்திருக்கும் நல்லையா கூலிவேலை செய்துதான் குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்துகின்றார். சிவசம்பு கொடுக்கும் பென்சன் பணம் சாப்பாடு, மருந்துச் செலவுகள், மற்றும் பால் புறோட்டிநெக்ஸ் போன்றவற்றுக்குத்தான் காணும். மற்றப்படி மனிதாபிமான அடிப்படையில் தான் நல்லையா குடும்பத்தவர்கள் சிவசம்புவை அக்கறையுடன் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

தன்பிள்ளைகள் பார்க்கவேண்டிய கடமைகளை நல்லையாவின் பிள்ளைகளே கவனித்து வந்தமையால் சிவசம்புவும் நல்லையாவின் பிள்ளைகள் மேல் பாசமாக இருந்தார்.

நல்லையாவிடம் என்பாம் பண்ணவோ செத்தவீட்டுச் செலவுகள் பார்க்கவோ காசு இருக்கவில்லை.

பென்சனியர் சதாசிவம் வந்து விட்டார். அவர் கச்சேரியிலை சீவ்கிளாக் காசு இருந்து பென்சன் எடுத்தவர். அவர்தான் அந்த ஊர் பென்சனியர் சங்கத்தலைவர். பென்சனியர்கள் ஏழு எட்டுப்பேர் தினமும் காளிகோயில் பூசை முடிய கோயில் வீதியில் இருந்து நாட்டு நடப்புகளைக் கதைத்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்குத்தான் வீடு திரும்புவார்கள். இந்தச் சந்திப்புகளில் தான் சிவசம்பு தன் பிள்ளைகளை விட்டுக் கொடுக்காமல் கதைப்பார். மூத்தவன் ஜேர்மனியிலை, நடுவிலான் பிரான்சிலை கடைக்குட்டி சுவிலிலை என்று பெருமையுடன் கூறிக் கொள்வார்.

சதாசிவத்தார் கேட்டார் “உன்ரை மூத்தவன் என்ரை மகனுக்கு முந்தியோ பிந்தியோ போனவன்”.

மூத்தவன் தொண்ணூற்றீ மூண்டிலை போனவன் இப்ப அவனுக்கு நிரந்தர குடியரிமையும் கிடைச்சிருக்கு.

“என்ரை மேன் சொன்னவன் உன்ரை மூத்தவன் தருமன் ஒரு ஜேர்மன் காறியோடை திரிகிறானாம். போன

கிழமை வந்தவன் உன்ரை மகனைப் பற்றிச் சொன்னான்” என்று சதா சிவத்தார் சொல்ல.....

சிவசம்புவுக்கு நெஞ்சு திக் என்றது. தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு தன்ரை மகனை விட்டுக்கொடுக்காமல் அங்கை பீ. ஆர் எடுப்பதற்கு “அங்கையுள்ள பொம்பிளையனை கட்டினால்தான் சுகமாகக் கொடுப்பார்கள். அங்கு காசு கொடுத்தால் பொம்பிளைகளை கல்யாணம் கட்டிப் போட்டு பீ. ஆர் வந்ததும் டைவோஸ் எடுத்துக் கொண்டு போய்விடுவாள வையாம். அது ஒரு பிஸ்னஸ்சாக நடக்குதாம்”

“உன்ரை மேனுக்குப் பிறகு போன என்ரை மகனுக்கும் பீ. ஆர் கிடைச்ச விட்டுது ; கல்யாணம் ஒன்டை கட்டிக் கொண்டு பெண்சாதியையும் கையோடை கூட்டிக் கொண்டு போக வந்திருக்கின்றான்” என்றார் சதாசிவத்தார்.

“உங்கடை மகனும் என்ரை மகன் பீ. ஆர் எடுத்த மாதிரி எடுத்திருப்பான்” என்று சிவசம்பு ஏதோ தெரிந்தவர் மாதிரி சொல்லியே விட்டார்.

சிவசம்புவும் பறுவதமும் மனமொத்த தம்பதிகள். ஊரில் நிலம்புலம், வீடுவாசல் என்று செல்வாக்குடன் வாழ்ந்த குடும்பம் மூன்றும் ஆண்பிள்ளைகள் “உனக் கென்ன மூன்று ஆம்பிளைப்பிள்ளை களைப் பெற்ற நீ பாக்கிய சாலிதான்” என்று ஊர் பெண்டுகள் சொல்லும்போது பறுவதம் மகிழ்ச்சியால் பூரித்துவிடுவார். கொள்ளி வைக்கிறதிற்கு ஆண்பிள்ளைகள் இருக்கினம் என்ற இறுமாப்பு சிவசம்புவிடம் இருந்து வந்திருப்பதை அவரின் நண்பர்கள் தெரிந்திருந்தார்கள்.

பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த படியாலும் கேட்கும் நேரங்களில் பறுவதம் ஏன்? எதற்கு? என்று கேட்காமல் காசு கொடுப்பதாலும் அவர்கள் படிப்பில் அக்கறை காட்டாமல், பெடியங்களுடன் சேர்ந்து ஊர் சுற்று வதிலும் பாடசாலைக்குப் போகாமல் தியேட்டர்களுக்குப் போய் படம் பார்ப்ப திலும், குடித்துக் கும்மாளம் அடிப்பதிலும் தங்கள் நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பிள்ளைகள் மூன்று பேரும் அண்ணன் தம்பி என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல் கள்ளு குடிக்கிறது, தம் அடிக்கிறது ஆகிய பழக்கங்களில் தேறி விட்டார்கள். சிவசம்புவுக்கும் பிள்ளைகளின் நடவடிக்கைகள் தெரிந்து இரண்டு மூன்று முறை கண்டித்தும் இருக்கின்றார். ஒருநாள் இவர்கள் மற்ற நண்பர்களுடன் சேர்ந்து பள்ளிக்கூடம் போகாமல் கீரிமலைக்குப் போய் அங்கு கூவில் கள்ளு குடித்துவிட்டு பொலி சாருடன் ஏதோ பிரச்சனை பட்டுள்ளார்கள். இது பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தெரியவர அந்த மாணவர்கள் எல்லோரையும் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கி விட்டார்கள். இதை அறிந்த சிவசம்பு கையில் கிடைத்த பொல்லால் மூத்த வனுக்கு வாங்கு வாங்கெண்டு அடித்துப் போட்டார். பறுவதம் பதறி அடிச்சுக் கொண்டுவந்து சிவசம்புவைத் தடுத்து பொல்லையும் பறிச்சவிட்டார். அல்லா விட்டால் மற்ற மக்களுக்கும் அடி விழுந்திருக்கும்.

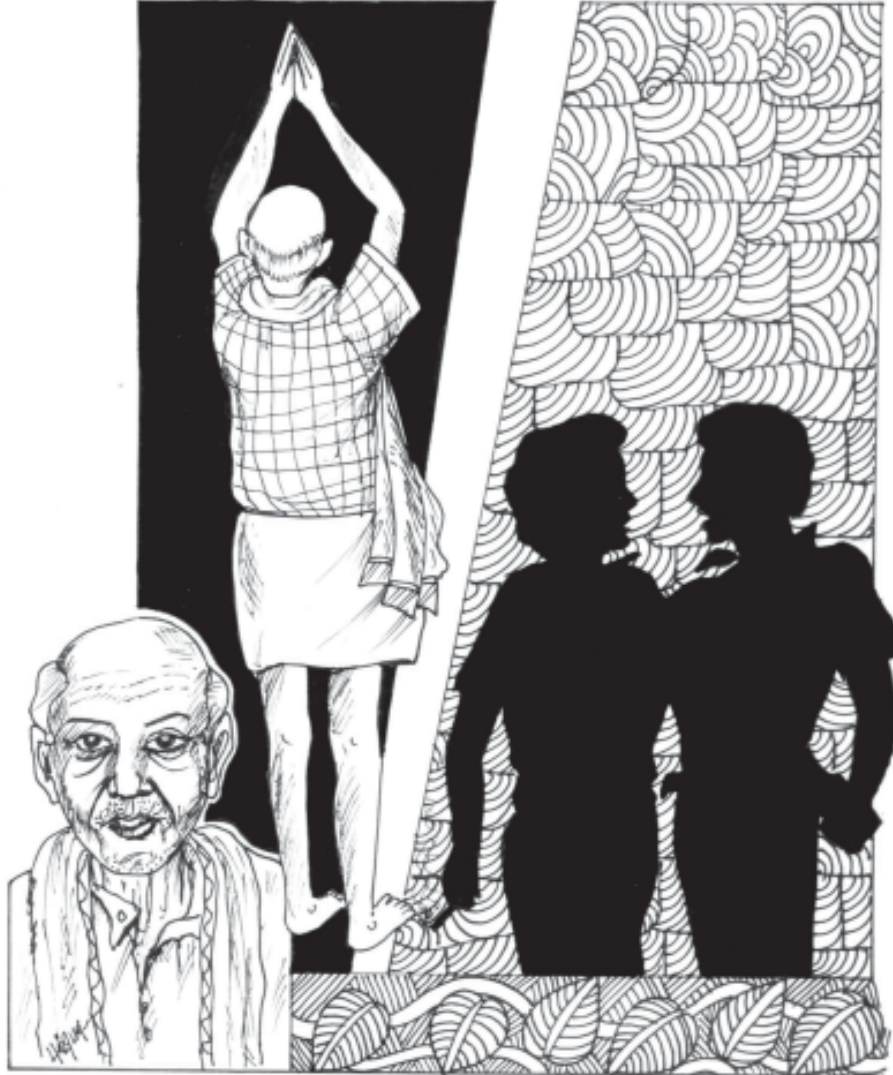
சிவசம்பு மூன்று பிள்ளைகளையும் நினைத்து கொஞ்சம் ஆடிப்போனார்.

“பிள்ளையளுக்கு உந்த ஏழரைச் சனியன் போட்டு ஆட்டுது போலை. அதாலைதான் என்ற பிள்ளைகள் இப்பிடி இருக்குதுகள்” என்று புருசன் சிவசம்புக்கு பறுவதம் சொல்லி ஆறுதலடைவார். பிள்ளைகள் கெட்டுப் போக பெண்சாதி பறுவதம் கொடுக்கின்ற செல்லம்தான் காரணம் என்று தெரிந்தாலும் மனிசி வீண்மன வருத்தப்படுவார் என்று எண்ணி ஒன்றும் பேசாமல் இருந்துவிடுவார். பள்ளிக்கூடம் போகாமல் வேலை வெட்டி ஒன்றும் இல்லாமல் ஊர் சுற்றித் திரிவதால் வீண்வம்புகளை விலைக்கு வாங்கிக்

கொண்டு திரிவதை எண்ணி பறுவதமும் கவலை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்.

“ஆம்பிளைப் பிள்ளைகளைப் பெத்தம் எண்டு சந்தோஷப்பட்டம் இப்ப அதுகளாலை கவலையாய் கிடக்கு. உவர் சின்னத்தம்பியற்றை பெடியன் வெளி நாட்டுக்குப் போய் மற்றச் சகோதரங்கள் இரண்டையும் எடுப்பிச்சுப் போட்டானாம். இப்ப சின்னத்தம்பியரும் மனிசிக் காறியும் பிள்ளைகளிடடை போகப் போயினமாம் எண்டு உவள் சின்னத்தங்கம் வந்து சொல்லிவிட்டுப் போறாள்.”

“அதுக்கு இப்ப என்னவாம்” என்றார் சிவசம்பு.

“உவன் எங்கடை மூத்தவன் தருமனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பமே?”

“உமக்கென்ன விசரே? மூண்டு நேரமும் நீ வாய்க்கு ருசியாப் போடுகிற சாப்பாடுகளைச் சாப்பிட்டு விட்டு ஊர் சுற்றுகிற சோம்பேறிகள் அங்கைபோய் என்ன வேலை செய்வினம். அங்க உவைக்கு காண்கழுவுகிற வேலை அல்லது ஹோட்டல்களில் எச்சில் கோப்பை கழுவுகிற வேலைதான் கிடைக்கும். உன்ரை பிள்ளையள் இஞ்சை மகாராசாக்களாக இருக்கினம்; அங்கை போய் குனிஞ்சு நிமிருவினமே” என்றார். பறுவதம் ஒன்றுமே கதைக்க வில்லை. கண்ணில் வந்த கண்ணீரை தன்சீலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டார்.

சிவசம்புவுக்கு இரவு நித்திரை வரவேயில்லை. வீட்டுக்குள் ஒரே புழுக்கம். வெளியில் வந்து வேப்ப மரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த சார்மனைக் கட்டிலில் படுத்திருந்து தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிக்கின்றார். பறுவதம் சொல்லுவதும் சரி எத்தனை நாளைக்கு இதுகளை வைச்சு தண்டச் சோறு போடுவது. மூத்தவனை எப்படியாவது வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவம் என்று தீர்மானித்தவராய் சார்மனைக் கட்டிலிலேயே நித்திரையாகி விட்டார்.

பறுவதத்திற்குக் கொடுத்த சீதனக் காணி பத்துப்பரப்பும் நல்ல செம்மண் தோட்டம் அவசரத்துக்கு விற்கப்போய் ஐந்துலட்சம் தான் கிடைச்சிது. அத்துடன் பாங்கிலை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வைத்திருந்த தன்ரை கொம்மூட்டற் பென்சன் பணத்தையும் எடுத்து சிவசம்பு

ஒரு ஏஜன்சிகாரர் மூலம் மூத்தவனை ஜேர்மனிக்கு அனுப்பிவைத்துவிட்டார். மனத்திலை ஒரு பாரம் குறைஞ்சு மாதிரி இருந்தது. ஜேர்மனிக்குப் போனவன் ஒரு கடதாசி கூடப் போடவில்லை. மூத்த வன்ரை கடிதம் வந்ததும், அவனிடம் சொல்லி இரண்டா வதையும் அங்கு அனுப்பிவிட்டால் ஒரு ஆறுதல் என்று சிவசம்பு எண்ணியிருந்தார்.

இரண்டு வருடங்கள் ஓடிக் கழிந்து விட்டன. மூத்தவனிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லை. இருக்கிற வீடுவளவை ஈடுவைத்து, பறுவதத்தின் தாலிக் கொடியையும் இருந்த நகைகளையும் விற்று இரண்டாவது மகனையும் பிரான்சுக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டார் சிவசம்பு. போனவன் போனவந்தான் எதுவித தகவல்களும் இல்லை.

இரண்டு பிள்ளைகளையும் நினைக்க சிவசம்புவுக்கும் பறுவதத்திற்கும் வேதனையாக இருந்தாலும் தங்கள் வேதனைகளை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்து வந்தார்கள்.

சிவசம்புவின் பென்சனுடன் வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தோட்டக்காணி உட்பட பறுவதத் திடமிருந்த நகைகள் தாலிக்கொடி ஈறாக எல்லாம் விற்றுவிட்டார்கள். இருக்கிற ஒரேயொரு வீடும் ஈட்டிலை கிடக்குது. போதாக்குறைக்கு இளைய மகனின் பிரச்சனை வேறுவந்து சேர்ந்து சிவசம்புவையும் பறுவதத்தையும் பெரிதும் வாட்டிவிட்டது. சின்னமகன் கள்ளுக் குடிக்கப் போற இடத்திலை சீவல் தொழிலாளியின் மகளோடை தொடர்பாம் என்று ஊரிலை கதைத்துக் கொண்டார்கள். பெட்டையின்ரை அண்ணன்மார் சுவிஸிலை இருக்கிறார்களாம். அவங்கள் தங்கள் தங்கைச்சியையும் சிவசம்புவின்

கடைசி மகனையும் சுவிஸ்சுக்கு எடுப்பிச்சு கல்யாணமும் கட்டிவைச்சிட்ட டாங்கள் என்று கேள்வி.

பறுவதம் இதைக் கேள்விப்பட்டு “எங்கடை சாதிசனத்திலை இல்லாத ஒன்றை என்றை கடைக்குட்டி செய்து போட்டானே” என்று ஒப்பாரி வைச்சுக் கொண்டு சிவசம்புவிடம் வந்து சொல்லுகிறார். சிவசம்புவுக்கு முன்பே இந்த விடயம் தெரியும். பொன்னன் இந்த விடயத்தை ஏற்கனவே தன்ரை மகனும், உங்கள் மகனும் காதலிச்சவை என்றை பிள்ளைகளுக்கு தெரிஞ்சு சுவிஸ்சுக்கு எடுப்பிச்சு விட்டினம். என்று வந்து சொல்லியிருக்கின்றான். ஆனால் சிவசம்பு இதைப் பறுவதத்திற்குச் சொல்லவில்லை. தெரிந்தால் பறுவதம் வேதனைப்படுவானே என்பதற்காக இந்த விடயத்தை மறைத்தேவிட்டார்.

மன்னாருக்குப் போய்விட்டுவாறன் என்று பறுவதத்திடம் சொல்லி விட்டுச் சென்ற மகன் நாலு ஐந்து நாட்களாக காணாதபடியால் அக்கம் பக்கத்திலை விசாரித்து அறிந்த விடயத்தைத் தான் பறுவதம் வேதனையுடன் வந்து சிவசம்புவிடம் சொல்லுகின்றார்.

சிவசம்புக்கு முன்பு தெரிந்த விடயமாக இருந்த போதிலும் மனைவி சொல்வதைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார். மனைவியின் புலம்பல்கள் முடிய சிவசம்பு நிதானத் துடன் சொன்னார்.

“வெளிநாட்டுக்குப் போனவங்கள் அங்கை அந்த நாட்டுப் பொம்பிளைகளை கல்யாணம் கட்டி இருக்கிறாங்கள். அதுகள் என்னசாதியெண்டு யாருக்குத் தெரியும். அவளவைகளுக்கு கண்ட கிண்ட ஆட்களோடை திரிவதும், கிளப்புகளுக்கு அரைகுறை உடுப்பு

களுடன் டாண்குகள் ஆடித்திரிவதும் கலாசாரம் எண்டு, பெரிசா எங்கடை ஆட்களும் சொல்லுகிறார்கள், எங்கடை மூத்தவனும் உதைத்தானே செய்திருக்கின்றான் எண்டு சதாசிவத்தாற்றை மகன் என்னிடம் சொல்லியிருக்கின்றான்.”

“பொன்னன்ரை பிள்ளை தமிழ்ப் பிள்ளை எங்கடை கலாசாரம் பண்பாடோடை வாழுகின்ற பிள்ளை அவளுக்கு ஆதரவாக அவளின் சகோதரங்கள் கூட இருக்கிறார்கள். கடைக்குட்டிக்கு ஒரு குறையும் வராமல் பாத்துக்கொள்ளுவான்கள்.”

பறுவதம் எதுவுமே பேசவில்லை. கணவன் சொல்வதை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் சொல்வதும் ஏற்றுக்கொள்ள கூடியதென எண்ணிக் கொண்டார்.

“பொன்னனின் குடும்பமும் பிள்ளைகள் கூப்பிட்டு சுவிஸ்சுக்குப் போய் விட்டார்களாம். அவனும் கஷ்டப் பட்டு பாசத்தோடை பிள்ளைகளை வளர்த்தபடியால், பிள்ளைகளும் நன்றியுடன் பெற்றவர்களை சகோதரங்களை மதித்து எமது கலாசார பாரம்பரியங்களைப் பேணி பாதுகாக்கின்றார்கள்.” என்று சிவசம்பு கூறிமுடித்தார்.

பிள்ளைகளின் கடிதங்களை எதிர்பார்த்து நாட்கள் மாதங்களாக மாதங்கள் வருடங்களாக ஓடி மறைந்து விட்டன.

பிள்ளைகளிடமிருந்து ஒரு கடிதமும் வரவில்லை. அவர்கள் பெற்றவர்களை மறந்துவிட்டார்கள்.

கவலை தாங்கமுடியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பறுவதமும் கொஞ்சக் காலத்தில் கண்ணை மூடிவிட்டார். பிள்ளைகளுக்கு அறிவிக்க அவர்களின் விலாசம் கூடத் தெரியாதே ! சிவசம்பு

மனைவியின் இறுதிக்கிரியைகளை முன்னின்று செய்து முடித்தார்.

இப்பொழுது அவர் தனிமரம். புலம்பெயர்ந்துவந்து சிவசம்பு வீட்டில் இருக்கும் நல்லையா குடும்பந்தான் அவரைப் பார்த்து வந்தார்கள்.

நல்லையாவிடம் சதாசிவத்தார் வந்து சொன்னார். “எனக்கு சிவசம்புவின் குடும்ப விஷயம் நல்லாகத் தெரியும். பிள்ளைகள் ஒண்டும் வரமாட்டுதுகள். அதனாலை என்பாம் பண்ணத் தேவையில்லை. கந்தையருக்கு ஒண்டும் தெரியாது. அவர் கத்திப் போட்டுக் கிடக்கட்டுக்கும் நாளைக் காலையிலை பிரேதம் எடுக்கிற அலுவலைப் பார். பென்சனியர் சங்கத்தாலை ரூபா ஐயாயிரம் செத்தவீட்டுச் செலவுக்குக் கொடுக்கிறவ. இந்தா இதிலை ஐயாயிரம் இருக்கு நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் அலுவலை பார்.”

நல்லையரும் கொடுத்த காசை வாங்கிக் கொண்டார்.

முரளி என்ற இளைஞன் அந்த ஊர் வாசிகசாலை கிராம முன்னேற்றச் சங்கத் தலைவர். துடிப்புள்ள வாலிபன் நல்ல பிரயாசி. தோட்டம் செய்து கொண்டு தாயாருடன் இருக்கின்றான். சதாசிவம் பெண்சாதியின் அண்ணன் மகன். தகப்பன் சிறுவயதிலேயே செத்துப் போனார். சதாசிவம் பண ஆசை பிடித்த மனிதர். முரளி குடும்பத்தை ஏன் எண்கூடத் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. தாய் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு கடையப்பம் சுட்டு வித்துத்தான் மகனை வளர்த்துப் படிப்பிச்சார். தாயின் கஷ்டத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் ஏ. எல் உடன் தனது

படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டான். அந்தக் கிராமத்தில் நல்லது கெட்டது நடந்தாலும் தன் நண்பர்களுடன் முன்னுக்கு நின்று எல்லாக் காரியங்களையும் செய்வான். கிராமத்திலுள்ள எல்லோராலும் விரும்பப் பட்ட ஒருவன்.

படிக்கும் காலத்திலிருந்து கந்தையருடைய மகள் வனிதாவைக் காதலித்து வந்தான். ஊர் உலகத்திற்குத் தெரியவந்த விடயம். கந்தையர் குடும்பமும் அதற்குத்தடையாக இருக்கவில்லை. முரளியின் தாய்க்கும் வனிதாவைப் பிடித்திருந்தது. முரளிக்கும் வனிதாவுக்கும் தான் திருமணம் நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த வேளை....

கந்தையருக்கு ஒரேயொரு பெண் பிள்ளை. இருக்கிற சொத்து எல்லாவற்றையும் அபகரிக்க வேண்டுமென்று சதாசிவத்தாருக்கு உள்ளார ஆசை. அதனால் முரளி - வனிதா கூட்டை உடைக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு கந்தையருக்குக் குழையடிச்ச அவரைத் தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டு வனிதாவிடம் போய் “தோட்டக்காரனோடையே நீ மாரடிக்கப் போறாய் என்றை மகனைக் கட்டினி யெண்டால் நீ இராசாத்திமாதிரி ஜேர்மனியில் இருக்கலாம்.” அவளுக்கும் வெளிநாட்டு மோகத்தைக் காட்டி கல்யாணத்திற்கு சம்மதம் வாங்கிவிட்டார்.

வனிதாவும் வெளிநாடு போற ஆசையில் உண்மை தெரியாமல்.....

வெளிநாட்டில் வேலையை இழந்து ஜேர்மனியிலிருந்து திரும்பி அனுப்பப் பட்ட சதாசிவத்தாரின் மகனுக்கு கழுத்தை நீட்டி விட்டாள். கந்தையரின் பணத்தில் கல்யாணம் வெகு ஆடம்பரமாக நடந்தேறியது.

முரளிக்கு மனதார பெரு ஏமாற்றமாக இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அன்றாடக் கடமைகளில் மூழ்கிவிட்டான். அவன் தாய்க்கு வனிதாவின் செயல் பெரும் வேதனையைக் கொடுத்தது என்பது உண்மை.

முரளியின் அப்பா உயிருடன் இருக்கும்போதும், இறந்த பிற்பாடும் சிவசம்பு அவன் குடும்பத்திற்கு நல்ல உதவிகள் செய்து வந்துள்ளார். அவருக்கு நன்றியாக இருக்கவேண்டுமென்று முரளியின் அம்மா மகனுக்குச் சொல்லி வந்துள்ளார்.

சதாசிவத்தாரும் கந்தையரும் சேர்ந்து முரளியின் திருமணத்தைக் குழப்பியது சிவசம்புவுக்குச் சரியான ஆத்திரம். முரளியைக் கூப்பிட்டு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவார். முரளியும் அவர்மேல் நல்ல மரியாதை வைத்திருந்தான்.

சிவசம்பு தன் வீட்டில் இருக்கின்ற நல்லையாவின் மூத்தமகளை அதுவும் மிகவும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பப்பிள்ளையை கட்டு என்று கூற முரளியும் முழுச் சம்மதத்துடன் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

“மாமா பென்சனியர் சங்கத்தலைவர் சதாசிவத்தார் எவ்வளவு காசு கொண்டு வந்து தந்தவர்” ரூபா ஐயாயிரம் என்று சொன்னதும் “அறுவான் ஐயாயிரத்தை ஏப்பம் விட்டிட்டான். பென்சனியர் சங்கத்தலை செத்த வீட்டுச் செலவுக் காக வழமையாகப் பத்தாயிரம்தான் கொடுப்பார்கள். செத்தவீடு முடிய அவரை நான் சந்திச்சு கட்டாயம் கேட்பன்.”

“மாமா கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத் தாலையும் செத்தவீட்டுச் செலவுக்கு மூவாயிரம் தருவார்கள். சங்கப் பொரு

ளாளர் பரமசாமி கொண்டு வந்து தருவார். என்னட்டையும் நாலாயிரம் ரூபா இருக்கு. இந்தாங்கோ எல்லாத்தையும் வைச்சு செத்த வீட்டைச் சிறப்பாக நடத்துங்கோ .

“சிவசம்புவின் ரை பிள்ளையள் ஒண்டும் தகப்பன்ரை இறுதிக் கிரியை களுக்கும் வரவில்லையாம். வந்தான் வரத்தான் தான் செத்தவீடு நடத்து கின்றான். கொள்ளிவைக்க யார் சொந்தக்காரர் இருக்கினம்” என்று செத்தவீட்டுக்கு வந்தவர்கள் ஆளுக்காள் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

“கிரித்தியம் செய்ய ஒரு ஆயத்தத் தையும் காணைல்லை. அப்ப உது அனாதைப் பிணமாகத்தான் போகப் போகுது போலை” என்று இன்னு மொருவர் பேசிக்கொள்கின்றார்.

சற்று நேரத்தில் வாசிகசாலைப் பெடியங்கள் பந்தல்போட்டு வாழை தோரணங்கள் கட்டிக்கொண்டார்கள்.

கிரித்தியம் செய்ய மடத்தடி ஐயரும் அவர் உதவியாளரும் வந்து கும்பம் வைத்து தங்கள் அலுவல்களைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

தேவாரம், சுண்ணப்பாட்டுப் படிக்கும் பாட்டுக்காரரும் வந்து நமச்சிவாயப் பதிகம் படித்து முடித்துவிட்டார்கள்.

“யார் கொள்ளி வைக்கப் போகிறார்கள்” சனத்திற்கு ஒரே அங்கலாய்ப்பு. கொள்ளி வைக்க யார் வருவார்கள் என்று செத்த வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

வெள்ளை வேட்டி உடுத்து அரையில் சால்வையைக் கட்டிக் கொண்டு ஈரத் தேகத்துடன் ஐயர் முன்வந்து அமரு கிறான் முரளி.

கடல் அலையே!

— எச். எல். ஜமால்தீன்,
கல்முனை.

கடல் அலையே !
அன்று உன்னை சந்தித்தீதன்
அடிக்காத நீ இருந்தாய்,
இன்று உன்னை சந்தித்தீதன்
இயல்பாகவே நீ இருந்தாய்.
இடையில் நான் சிசுவியுற்றேன்
இயற்கை நிலையை இழந்தேன்... ஏன்?

குமுறுநாயாடும் குற்றம் கண்டவன்போல்
அலறுநாயாடும் அலம்புகை அவலப்படிவன்போல்
விடையடிநாயாடும் மக்களை வீறுபிடித்தவன்போல்
துரத்திநாயாடும் மக்களை தூற்றப்படிவன்போல்
இப்போது நான் கண்டேன் - உன்
இயற்கைநிலை இழக்கவில்லை - ஏன்?

பஞ்சமா பாதகங்கள் பார்ப்பதற்கு முடியாதா?
பகுத்தறிவு உள்ளமனிதன் பார்ப்பை இழந்தானா?
ஒருமாரீக்கம்தான் இருக்க பல மாரீக்கம் கொண்டானா
ஒற்றுமைதானிருக்க அத்தை ஒரங்கடிக்கொண்டானா?
வடிவத்தை மாரீக்கம் வெறுத்திருக்க
வாழ்விற்கு அது நலம் எனக் கொண்டானா?
பள்ளியினை படிப்பிற்கு கடிவெடுக்க
அத்தை படுக்கையறையாகக் கொண்டானா.
கடலை! ஏன் உன் கடிவெடுகலை களறிவிட்டாய்.

□

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் நலிவடைந்து வருகின்றனவா?

— பேராசிரியர் அ. சிவராஜா,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

1968 ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி வெளியிட்ட தமிழ் நாவல் இலக்கியம் என்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சிறுகதை இலக்கியம் இன்று மந்த கதியிலே தளர் நடை போடுகின்றது என்பது பொதுவாக தென்னகத்திலும் ஈழத்திலும் ஏற்கப்பட்டுள்ள கருத்தாகும். (க. கைலாசபதி, 1977 v 195) மேலும் அவர் அதே நூலில் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியரின் பரிபாசையில் கூறுவதானால் இப்பொழுது சிறுகதையின் மங்குதிசை எனலாம் எனவும் குறிப்பிட்டார். பேராசிரியர் கைலாசபதியின் மேற்சொன்ன கருத்தில் தவறு கண்டுபிடிப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் அல்ல. மாறாக மேற்சொன்ன கூற்றுக்களை எடுக்கோள்களாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் வரலாற்றுப் போக்கினை மதிப்பிடுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ் மொழியில் சிறுகதை என்பது எழுதப்பட்டு ஒரு நூற்றாண்டு முடியப் போகிறது. இந்த ஒரு நூற்றாண்டில் ஆரம்பகால சிறுகதையின் இலட்சியம், கருத்து, சொல்வளம், சூழ்நிலையை விவரித்தல் என்பனவெல்லாம் வெகுவாக மாறி இருக்கிறது.

வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு இலக்கிய வகைகள் செல்வாக்குக் கொண்டிருப்பதற்கு சமூக வர்க்க அமைப்புக்கள் மாற்றம் அடைவது காரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. சிறுகதைகள் தற்காலத்தில் அவசர நிலையால் நிலை பெற்றன என்றதொரு கருத்து உண்டு. கிடைக்கும் சிறிது நேரத்தில் ஒரு முழுமையான இலக்கிய அனுபவம் பெறுவதற்கும் சிறுகதையின் தோற்றத்திற்கும் தொடர்பு உண்டு.

ஒரு காலத்தில் சிறுகதைக்கு எடுத்துக் காட்டாக கூறப்பட்ட எட்கார் அலன் போ, செகாவ் மாபசான் கதைகளிலிருந்து இன்றைய சிறுகதைகள் பல்வேறு விதத்தில் மாறுபடுகின்றன. மிக நீளமாக இருக்கக்கூடாது என்பது மட்டும் ஒரு மாறாத அடிப்படை இலட்சணமாக இருந்து வருகின்றது.

தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்திற்கென சில பிரத்தியேகமான வளர்ச்சிப் போக்குகள் காணப்பட்டனும் எமது புனைகதை இலக்கியம் பெருமளவுக்கு ஆங்கில இலக்கிய வளர்ச்சியின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டது என்பது வரலாற்று உண்மை. ஆங்கில இலக்கிய உலகிலும் சிறுகதையின் மதிப்பு வீழ்ச்சி அடைந்து வருகிறது. நவீன தமிழ் இலக்கிய உலகின் பிதாமகர்கள் என நம்பப்படுகின்ற மணிக்கொடிக்காரர்கள் காலத்தில் சிறுகதைகள் பெருமைப்படத்தக்க வளர்ச்சியை அடைந்தது. அதனால் மணிக்கொடி யுகத்துடன் சிறுகதை வீழ்ச்சியடைந்தது என்று கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏனெனில் ஜெயகாந்தன் தமிழ் சிறுகதை இலக்கியத்தை புதிய கட்டங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றார். ஆகவே அவர் சிறுகதையை வீழ்ச்சியிலிருந்து காப்பாற்றினார் என்று கொள்ளவேண்டுமா?

புதுமைப்பித்தனை மணிக்கொடி காலத்து எழுத்தாளராக இனங்காண முடியுமாயினும் அவர் மணிக்கொடி பத்திரிகை வெளியீடு நின்று விட்ட பின்னரும் எழுதி வந்தார். ஜெயகாந்தன் 1953 இலிருந்து தொடர்ச்சியாகக் கதைகள் எழுதியிருந்தாலும் சரஸ்வதி காலந் தொட்டுத்தான் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கினார்.

1985 இல் வெளிவந்த ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் என்ற நூலின் முன்னுரையில் “இந்தத் தொகுதியில் உள்ள இந்தக் கதைகள் 1956 முதல் 1972 வரை தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது நான் எழுதியவை” (ஜெயகாந்தன், 1985 v. vii) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஜெயகாந்தன் அக்காலகட்டத்தில் மார்க்சிய சிந்தனையின் தளத்திலிருந்தே தனது கதைகளைப் படைத்தவர். நிச்சயமாக பேராசிரியர் கைலாசபதி ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகளை தவறவிட்டிருக்கமுடியாது இருந்தும் 1968 இல் அவர் வெளியிட்ட தமிழ் இலக்கியத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் நலிவடைந்து வருகின்றன என மதிப்பிட்டிருப்பதால் அவரது எடுகோள் கேள்விக் குரியதாகிறது.

புதுமைப்பித்தனும் ஜெயகாந்தனும் படைப்புக்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து ஒரு நூலை வெளியிட்ட எம். தேவசகாயகுமார் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்.... என்று தொடர்ந்து விடப்பட்ட புள்ளிகளைப் பூர்த்தி செய்த எழுத்தாளர் அவர் (ஜெயகாந்தன்) என புதுமைப்பித்தனுக்கு இணையாக ஜெயகாந்தனைக் காண்கிறார். புதுமைப்பித்தன் ஜெயகாந்தன் படைப்புக்களை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்த எம். தேவசகாயகுமார் இவர்கள் இனங்காட்டும் வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள் ஒன்றாகவே அமைகின்றன. வறுமையில் உழலும் மக்களின் சமூக வாழ்வையே இருவர் படைப்புக்களும் இனங்காட்டுகின்றன. “கணவனுக்குப் பால் கஞ்சி கொடுக்கத் தன்னையே விற்கும் அம்மாளுவைப் புதுமைப்பித்தனின் பொன்னகரம் கதையில் காணும்போது, மகளின் திருமணத்துக்காக அதிகப்படியாக உழைத்து தன் உயிரையே இழக்கும் ஏழமலையை ஜெயகாந்தனின் ஓவர் டைம் கதையில்

காணமுடிகிறது” என்றார். “புதுமைப்பித்தனும் ஜெயகாந்தனும் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் ஓர் ஒப்பாய்வு” என்னும் ஆய்வு கலாநிதிப்பட்டத்திற்காக 1991இல் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப் பட்டதாகும்.

கேரளப் பல்கலைக்கழகம் எம். தேவசகாயகுமாரின் ஆய்வினை ஏற்றுக் கொண்டு 1991 இல் கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கியமையால் தமிழ்ச் சிறுகதை நலிவடையவில்லை என்ற முடிவுக்கு நாம் வரமுடியாது. ஆனால் அது பேராசிரியர் கைலாசபதியின் எடுகோளை பிழையென நிரூபிக்கிறது எனலாம்.

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் நலிவடைந்து வருகின்றனவா என்பதற்கு விடை காண வேண்டுமாயின் அதற்கு இரண்டு அளவுகோல்களே உள்ளன.

(1) எண்ணிக்கை அளவில் சிறுகதை படைப்பது குறைந்து வருகின்றதா? அல்லது சிறுகதைகளை வாசிக்கும் ரசிகர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகின்றதா?

(2) தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் தரம் தாழ்ந்து வருகின்றதா?

மேற்சொன்ன இரண்டு கேள்விக்கும் விடை காண வேண்டுமாயின் முதலில் 12-02-1973 இல் நஷனல் புக்ட்ரஸ்ட் வெளியிட்ட ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் என்ற நூலில் முன்னுரை எழுதிய ஜெயகாந்தனின் கருத்துக்களை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். “இந்தத் தொகுதியில் உள்ள இந்தக் கதைகள் 1956 முதல் 1972 வரை தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது நான் எழுதியவை. 50-60களில் லட்சக் கணக்கில் வெளியாகும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் இலக்கியத் தரமான கதைகள் இல்லை என்கிற வசை என்னால் கழிந்தது” என்றும் நல்ல கதைகளுக்காகத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

படிக்கலாம் என்ற நிலை அக்காலத்தில் உருவாயிற்று என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அது மட்டுமல்ல தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் அந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தில் உலகின் தரத்துக்கு உகந்த கதைகளை எழுதித் தமிழையும் தங்களையும் உயர்த்திக் கொண்ட ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். அவர்களுள் ஜெயகாந்தனும் ஒருவர். மேலும் தமிழ்நாட்டில் கு. அழகிரிசாமி இ. நா. பார்த்தசாரதி, ஜானகிராமன், அகிலன் போன்றோரும் பலதரமான சிறுகதைகளை ஆக்கித்தந்தனர். ஆகவே தமிழ்ச் சிறுகதை தரத்தினால் வீழ்ச்சியடைந்தது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது.

மேலும் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமல்லாது இலங்கையிலும் தரமான சிறுகதை ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். உதாரணம், செ. யோகநாதன், தழையடி சபாரத்தினம், நகுலன், சொக்கன், ராமையா, வ. சு. அரசரத்தினம், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், கே. டானியல், நந்தி, செ. கதிர்காமநாதன், இலங்கையர்கோன், செந்தூரன், தெளிவத்தை ஜோசப், கனக செந்தி நாதன், டொமினிக் ஜீவா, எஸ். பொன்னுத்துரை, மு. தளையசிங்கம், அருள் செல்வநாயகம், சி. வைத்தியலிங்கம், சோ. சிவபாதசந்தரம், சு. வே. சாரல் நாடன் போன்றோர். இவர்களை விட செங்கை ஆழியான் செம்பியன் செல்வன் போன்றோரும் பல நல்ல தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்தனர். இங்கு பெரும் பட்டியல் தரப்பட்டதால் சிறுகதை நலிவடைந்து விடவில்லை என்பது எனது வாதம் அல்ல இவர்களுள் பலர் இலங்கையில் மட்டுமல்ல தமிழகத்திலும் தரமான சிறுகதை எழுத்தாளராக மதிக்கப் பட்டவர்கள் உதாரணம், எஸ். பொன்னுத் துரை, கே. டானியல் போன்றோர்.

இலங்கையில் மட்டுமல்ல மலேசியாவிலும் எஸ். துரைராஜசிங்கம், இர. சா. இளமுருகு, பினாங்கு முல்லை அ. கதிர்ச் செல்வன், கருசொக்கன், எம். குமரன், இ. வேலுஸ்வாமி, அ. சந்திரசேகரன், சை பீர் முகமது சீவி. குப்புசாமி போன்றோர் நல்ல தரமான சிறுகதைகளைப் படைத்தனர்.

இக்கட்டுரை மறைந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களின் சிறுகதை பற்றிய கூற்றுக்களை எடுகோள்களாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சிறுகதையின் வரலாற்றுப் போக்கினை மதிப்பிடுவதற்காக எழுதப்பட்டதாகும்.

இம்மதிப்பீட்டுக்கு எண்ணிக்கை (quantitative) தரம் (qualitative) அணுகுமுறை இரண்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது சிறு பத்திரிகைகளும் நூல் பிரசுரங்களும் தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை உண்டு பண்ணின என்பதைக் கண்டோம். உதாரணம் 1968இல் சென்னை வாசகர் வட்டம் வெளியிட்ட அக்கரை இலக்கியம்.

இறுதியாக 1971இல் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி வெளியிட்ட தமிழ்நாவல் இலக்கியம் என்ற நூலில் அவர் அப்போது சிறுகதைகள் பற்றி செய்த மதிப்பீட்டினை 2005ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் ஆய்வு செய்யலாமா? அதாவது பதினேழு வருடங்களின் பின் அதே காலத்துக் கூற்றுக்களை இப்போதைய வளர்ச்சியுடன் ஒப்பு நோக்கலாமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

ஜெயகாந்தனின் குறிப்புக்கள் 1973இல் தான் வெளியிடப்பட்டது. அத்தோடு அக்கரை இலக்கியம் டிசம்பர் 1968 இல் வெளியிடப்பட்டதாகும். ஆகவே பொதுமதிப்பீடு சமகால வெளியீடுகள் பற்றியதே என்பதோடு பிற்கால சிறுகதைகள் பற்றியும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

□

தலைநகரில்

ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள்

– சீல அவதானிப்புகள்

– அருந்தவச் செல்வன், வெள்ளாவத்தை.

கொழும்புச் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அண்மையில் நடைபெற்ற இரண்டு நூல் வெளியீடுகளுக்குக் கிடைத்த அழைப்பின் பெயரில் சென்றிருந்தேன். திரு. வ. இராசையா எழுதிய “குறள்வழி வாழ்வு” (இலகு தமிழில் 50 கட்டுரைகள்) நூலின் வெளியீடு ஏப்பிரல் 30 ஆம் திகதி கல்வி அமைச்சின் மேலதிகச் செயலாளர் திரு. தில்லை நடராஜா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. முதன்மை விருந்தினராகக் கம்பன் கழகத் தலைவரும் மொரிஷியஸ் நாட்டுக்கான இலங்கைப் பிரதிநிதியுமாகிய தொழிலதிபர் திரு. தெ. ஈஸ்வரன் அவர்கள் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்கள். மங்கள விளக்கு ஏற்றலைத் தொடர்ந்து தமிழ் வாழ்த்துப் பாடப்பட்டது. மேடையில் தலைவர், முதன்மை விருந்தினர், நூலாசிரியர், முதற்பிரதி பெறுபவர், சிறப்புரைகள் ஆற்றவந்த மூத்த பத்திரிகையாளர் வீரகேசரி ஆசிரியர் பீடத்தைச் சேர்ந்த திருமதி அன்னலட்சுமி இராஜதுரை, கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் ஆகியோர் விழா மேடையில் அமர்ந்திருக்க நூல் வெளியீட்டு விழா ஆரம்பமாகியது. தலைவர் தனது உரையில், நூலாசிரியர் வானொலி அண்ணாவாகவும் வானொலி மாமாவாகவும் இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றிய காலத்தில் நாடகம், செய்தி வாசிப்புத்துறைகளில் பலரை உருவாக்கியவர். அவரால் நெறிப்படுத்தப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன் என்று திரு. வ. இராசையா அவர்களுக்குப் புகழாரம் சூட்டினார். முதன்மை விருந்தினர்களாக வருகைதந்த திரு. தெ. ஈஸ்வரன் விழா நாயகனுக்குப் பொன்னாடை போர்த்து மணிமாலை போட்டுக் காலில் விழுந்து வணங்கிய காட்சி மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. அவர் தான் திரு. வ. இராசையாவின் மாணவன் என்றும், அவருடைய நூல் விழாவிலே முதன்மை விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ளுகின்ற பாக்கியத்தை ஒரு பேறாக எண்ணுகின்றேன் என்று கூறினார். முதற்பிரதியைப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பணத்திற்காகப் பெரும் தனவந்தர்களை அழைத்து முதற்பிரதியைக் கொடுக்கின்ற வழமையை மாற்றி ஒரு கற்றறிந்த பேராசிரியருக்கு முதற்பிரதி வழங்கியமை பாராட்டுக்குரியது. சிறப்புப் பிரதிகள் பெறுவதற்காகத் தன் மாணவர்களையும், ஒருசில வேண்டியவர்களையும் மொத்தமாக ஒரு பன்னிரண்டு பேருக்கு மட்டுமே அழைப்புகள் வழங்கியிருந்தார்கள். ஒரு குறிக்கப்பட்ட நேரத்திற்குள் சிறப்புப் பிரதிகளை வழங்கினார்கள். அநேகமான அவருடைய மாணவர்கள் சிறப்புப் பிரதிகள் பெறும்போது நூலாசிரியரின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கிய காட்சி குருவுக்கு இன்றும், மரியாதை செய்கின்ற அந்தப்பண்பு தொடர்ந்து நிலைத்து நிற்கின்றது என்பதை எடுத்துணர்றியது. சிறப்புப் பிரதிகள் பெறுவதற்கு பட்டியலை நீட்டாமல் சுருக்கமாக இருந்தமை கௌரவமாக இருந்தது. சபையோர் பிரதிகளை வாங்க வசதியாக அவர்களை

அண்டிச் சென்று கொடுத்தமை வரவேற்கத்தக்கதாக இருந்தது. மிகமிக ஒழுங்கான முறையில் திட்டமிட்டு இவ்விழாவை மிகச் சிறந்த முறையில் நெறிப்படுத்திய திரு. வ. இராசையா அவர்களின் குடும்பத்தவர்கள் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள்.

திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் எழுதிய தினக்குரல் பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்துச் சொன்னாற் போல.... 02 நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வெளியீட்டு விழா 08.05.2005 ஞாயிற்றுக்கிழமை இடம்பெற்றது. "அண்மைக் காலமாக சிவகுமாரன் அவர்கள் தினக்குரலில் எழுதி வந்திருக்கின்ற "சொன்னாற் போல" பத்திகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடுகின்ற இந்த முயற்சியை வெறுமனே ஒரு நூல் வெளியீடாக அன்றி, ஏறத்தாள அரை நூற்றாண்டு காலமாக அவர் கடந்து வந்திருக்கும் கலை இலக்கியப் பயணத்தின் அனுபவத்திரட்டுகளின் பயனுறுதியுடைய கூறுகளில் ஒன்றாகவே நான் நோக்குகின்றேன்" என்று தனது முன்னுரையில் தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆங்கிலம், தமிழ் மொழிகளில் எழுதும் நாடறிந்த எழுத்தாளர், விமர்சகர். அவர் எழுத்து களை மதிக்கின்றோம். போற்றுகின்றோம். அதேவேளை அன்று நடந்த வெளியீட்டு விழா ஒரு திட்டமிடப் படாத ஒழுங்கற்ற தன்மையில் நடந்ததை அங்கு வருகை தந்த சபையோர்கள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. தலைமை வகித்த திரு. திருஞானசுந்தரமும், திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரனும் மாறிமாறி ஒலிவாங்கியின் முன் பேசிய பேச்சுக்கள் எதுவும் சபையோரால் கரகோசம் செய்யும்

நிலைக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை. அது ஒரு புறமிருக்கச் சிறப்புப் பிரதி பெறுபவர்களின் பட்டியல் ஆட்களைப் பார்த்துப் பார்த்து மூன்று நான்கு தடவைகள் சிறப்புப் பிரதி பெறுபவர்கள் தலைவரினாலும், நூலாசிரியரினாலும் கூப்பிடப்பட்டார்கள். அந்த ஒழுங்கற்ற தன்மையும், சபையோரை மேடைக்கு வந்து புத்தகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள லாம். (சிறப்புப் பிரதிகள் பெறுவோர் பட்டியலில் இல்லாதவர்கள்) என்ற நடைமுறையும் பொருத்தமற்றதாகவே இருந்தன. காசுக்காகப் புத்தகங்களை மேடையிலேயே விற்கவேண்டும் என்ற மனப்போக்கு நூலாசிரியர் மனத்தில் வேருன்றி இருந்தபடியால், மேடை நாகரிகத்தினைச் செயல்படுத்துவதில் அவர் கவனம் செயலற்றதாகவே இருந்தது. என்னுமொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதாவது தேவாரம் பாடும் நிகழ்ச்சி ஆரம்பத்திலோ அல்லது முடிவிலோ இல்லாமல் இடைநடுவில் நடைபெற்றதாகும். பத்தி இலக்கியம் படைப்பவர் பக்தி இலக்கிய கர்த்தாவாக விட்டாரோ என்று எண்ணத் தோன்றி விட்டது. நூலின் நயவுரை என்று செல்வி சற்சொருபவதி நாதனும், இன்னுமொரு இளம் பெண் பேச்சாளரும் பேசிய போதிலும் மேடையில் நடந்த புத்தக விநியோகம் காரணமாக சபையோரால் அவர்களின் பேச்சுக்களை இரசித்து அனுபவிக்க முடியவில்லை.

எவ்வாறாக இருந்தபோதிலும் திரு. வ. இராசையா அவர்களின் வெளியீட்டு விழா தலைநகரில் நடைபெற்ற நூல் வெளியீட்டு விழாக்களில் சிகரம் வைத்தாற்போல் இருந்தது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக் கொள்வார்கள் என்பது உறுதி. அவருக்கும் அவர் குடும்பத்தினரையும் பாராட்டாம லிருக்க முடியாது.

பெண் எழுத்தாளர்கள் பெண்ணிய எழுத்துக்களில் மட்டும் மூழ்க்விடக் கூடாது

— சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

வெறும் ஆடம்பரப் பிரியர்களாகவும், அடுப்படி வாசிகளாகவும் மட்டும் இருந்த பெண்ணின் நிலை இன்று எவ்வளவோ மாற்றம் கண்டுவிட்டது. இந்த மாற்றமானது எழுத்துலகிலும் தரிசனமாகின்றது. ஓளவையாரையும், காரைக்கால் அம்மையாரையும் மட்டுமே உதாரணம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த காலம் மலையேறி இன்று கணிசமாக பெண்கள் எழுதி வருகின்றார்கள். நமது நாட்டிலும் தமிழ், முஸ்லீம் பெண்கள் நிறையப்பேர் எழுதி வருகிறார்கள். போர்க்கால இலக்கியங்களை பல பெண்கள் படைத்து வருவதையும் காணமுடிகிறது.

பெண்களின் படைப்புகளில் பலவும் பெண்ணியம் சார்ந்த படைப்புகளாக வருகின்றன. இது அவசியம்தான் எனினும் பெண்களின் பார்வை பரந்துபட்டு, பெண் எழுத்தாளர் என்ற பால் நிலை மாறி எழுத்தாளர் என்ற அணிக்குள் அடங்க வேண்டும்.

பெண்கள் காத்திரமான இலக்கியப் படைப்புகளை படைத்து வருகின்ற இன்றைய ஆரோக்கியமான காலகட்டத்தில் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் பெரிதும் கவன ஈர்ப்பைப் பெறுகின்றன. இதுவரை காலமும் பெண்களின் மரபு ரீதியான எழுத்துக்களைப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து வேறுபட்டு, இன்றைய சமூகம் அவர்கள் வெளிப்படுத்துகின்ற இலக்கியப் பரப்பைப் பார்க்கும் விதம் மாற்றம் கண்டுள்ளமைக்கு அவர்களது இலக்கியத் தகுதியான வெளிப்பாடுகளும், மொழியும், பெண்ணிய அம்சங்களுமே காரணம் எனலாம். இதுகாலவரை ஆணின் அனுபவங்களைச் சொல்லி வந்த இலக்கியம் இப்போது பெண்களின் அனுபவங்களையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. எனினும் ஏனைய கலை வெளிப்பாடுகளில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு இருக்கின்ற ஆதரவும் அமோக வரவேற்பும் இலக்கியத் துறையில் ஈடுபடுகின்ற பெண்களுக்கு இருப்பதில்லை.

இத்தனை கால எழுத்துக்களில் பெண்களின் உடல் கற்பனைத் தளத்தில் மிகைப்படுத்தப்பட்டு கொச்சைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. யதார்த்த வாழ்வில் இருந்த நிலை போலவே இலக்கியத்திலும் ஆணாதிக்க அம்சங்களே முதன்மைப் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

போகப் பொருளாகப் பார்க்கப்பட்டு தமது சொத்துடமைபோல் மதிக்கப்பட்டு பெண்களை இழிவு படுத்தப்பட்ட காலம் மரணித்துவிட்டது என்று எண்ணவைக்கும் உலகமயமாதல் காலகட்டம் இது. இங்கு மானுடம் தோற்று விட்டதோ என்று கவலை கொள்ளுமளவுக்கு மனிதகுலத்திற்கு இன்னொரு புறம் பேராசை விழுமியங்களே பேரழிவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் பின்னணியாக இயங்குகின்றன.

இவ் அழிவுப் பேரலையில் பல பெண்களும் கண்மூடித்தனமாகச் சிக்குண்டு போயுள்ளனர்.

எழுதுகோல் என்பது ஒரு போராயுதமே ! இங்கு எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உலகின் போராளிகளாக இயங்கிட வேண்டிய காலகட்டமிது. பெண்ணிய எழுத்துக்களின் மூலம் பால் சமத்துவத்தை எட்ட எழுத்தாளர்கள் பாடுபடும் அதே வேளையில் பெண்களின் 'விடுதலை என்னும் தறுதலைகளுக்கா விடுதலை வேண்டிப் பாடினேன்' என எண்ண வைக்கும் அத்துமீறிய, எல்லை தாண்டிய போக்குகளுக்கும் ஆப்பு வைக்க வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பெண் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகள் ஏற்படுத்தும் விழிப்புணர்வு பெண்களை விழித்தெழச் செய்வதுடன் மாய மயங்களிலிருந்தும் விடுபடச் செய்திட வேண்டும். அத்துடன் ஆண்களின் இதயக் கதவுகளை மெல்லத் திறந்து பெண்ணடிமைத் தனத்தை விடுபடச் செய்திடவும் வேண்டும். ஆணாதிக்க சமுதாயத்தின் மரபு, பண்பாட்டு அம்சங்களையும், போலித் தனங்களையும், அறியாமையையும் அகற்ற வேண்டும்.

பெண் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புகளின் தெளிவான பார்வையினால் இத்தனை காலமும் இலக்கியம் கூட எவ்வளவு தூரம் ஆணாதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதையும் எடுத்தியம்பி நிற்கிறார்கள். பெண்ணியத்துடன் மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு விடாமல் சில பெண்களின் எழுத்துக்கள் பொதுவான இலக்கியப் பார்வையில் கூட வெற்றிகளை ஈட்டியுள்ளன. பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அடைந்து வரும் வளர்ச்சிப் போக்கின் தடம் மாறாதிருக்க இதை பக்குவமாகக் கையாள வேண்டியுமுள்ளது. பிரபல மடைந்து வரும் பெண் எழுத்தாளர்களே

தடம் மாறி சுழலாய் மீண்டும் பழைய நிலைக்குச் சென்றும் பெண்களை இழிவு படுத்துவது தெரியாமலே இழிவு படுத்தியும் வரும் நிலை ஏற்பட்டு விடக் கூடாது.

பெண்ணியம் இதுவரை அடைந்த வெற்றிகள் விடுதலை, மற்றும் பால் சமத்துவம், பெண்ணிலை மேம்பாடு என்பவற்றைக் குறித்து ஆனந்தப்பட்டு அசை போடுவதுடன் எழுத்தாளர்கள் நின்று விடாமல் மிகக் கடினமான எதிர்வினைகளையும், சூழ்நிலை மாற்றங்களையும் எதிர்த்து மேலும் முன்னேற வேண்டும். வெற்றி நோக்கிய நிலையில் தமது ஆற்றல்கள் மங்கிப் போகாமலும் பெண் அனுபவித்த காயங்களும் வலிகளும் மறந்து போகாமலும் புத்தூக்கமுடன் எழுத்தாளர்கள் செயற்பட வேண்டும்.

பெண்களின் எழுத்துக்கள் பெண்கள் உலகம் சார்ந்ததாக குடத்து விளக்காக மட்டும் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. பெண்களுடைய படைப்புகள் பெண்களுக்கான நியாயங்களை வலியுறுத்துவதாக பால் சமத்துவத்தையும் சம வாய்ப்புகளைக் கோருவதாக பெண்ணுக்குரிய இடம் கிடைக்காமலிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகத்தான் பெரும்பாலும் இருக்கின்றன என்ற குற்றச் சாட்டு அண்மைக் காலமாக வலுவிறந்து வருகிறது. நூற்றாண்டு கால அடக்கு முறையிலிருந்த பெண் ஆரம்பத்தில் கல்வி மேம்பாடு பெற்று எழுத்தாளர்களாக வடிவெடுத்த போது அவர்கள் தமது பிரச்சினைகள் பற்றி அதிகம் பேசியமை எழுதியமை காலத்தின் தேவையாக இருந்தது. இன்று மனிதகுல மேம்பாடு பற்றி சிந்திக்கின்ற படைப்புகளைப் பெண்களும் எழுதுகிறார்கள்.

எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்

கலாநிதி துரை. மனோகரன்

உலக விருது பெற்ற இசைக்கலைஞர்

இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாகப் பிரான்ஸின் செவாலியே விருது பெற்ற கலைஞர், சிவாஜி கணேசன்; அவரையடுத்து, அவ்விருதைப் பெறும் தென்னகக் கலைஞர், பாலமுரளி கிருஷ்ணா. இருவருமே தமிழ்க் கலைஞர்கள் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்று. பாலமுரளி கிருஷ்ணா கர்நாடக இசைத்துறையில் சாதனைகள் பல படைத்தவர். மஹதி என்ற புதிய இராகத்தை அவர் கண்டுபிடித்தார். பல கர்நாடக இசைக்கலைஞர்கள் மரபுரீதியான சங்கீத சாகரத்துள் மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே, அவர் மரபு ரீதியான எல்லைகளைத் தாண்டி, கர்நாடக இசை புதிய உச்சங்களைப் பெறுவதற்குத் தமது கடும் உழைப்பை நல்கியவர். பாலமுரளி கிருஷ்ணாவின் குரல் மென்மையும், இனிமையும், ஒருவகைக் கம்பீரமும் வாய்ந்தது. அவரின் இசையை எந்தச் செவியும் இலகுவில் விரும்பும்.

எந்தத் திறமை வாய்ந்த இசைக்கலைஞருக்கும் பொதுமக்கள் மத்தியில் புகழ்பெற வாய்ப்பு ஏற்படுவது, திரைப்படத்துறையின் வாயிலாகவே. பாலமுரளி கிருஷ்ணாவும் சில திரைப்படங்களில் பாடகராக விளங்கியிருக்கிறார். சில திரைப்படங்களுக்கு இசையமைத்தும் இருக்கிறார். அவர் பாடிய திரைப்படப் பாடல்களில், இன்னும் பலரின் மனத்தில் நிறைந்திருப்பது, திருவிளையாடல் படத்தில் அவர் பாடிய “ஒரு நாள் போதுமா? நான் பாட இன்றொரு நாள் போதுமா?” என்ற பாடலாகும். கே. வி. மகாதேவனின் இசையில் மிக அற்புதமாகப் பாலமுரளி கிருஷ்ணா அப்பாடலைப் பாடியிருக்கிறார். அவரின் குரலுக்கு வாயசைத்து, தமது அபார நடிப்பினால் காட்சியை அசத்தியிருக்கிறார், பழம் பெரும் நடிகர் ரி. எஸ். பாலையா. இப்பாடலைச் சீர்காழி கோவிந்தராஜனைக் கொண்டு பாடுவிக்கவே அப்படத்தின் இயக்குநர் ஏ. பி. நாகராஜன் விரும்பியிருந்தார். ஆனால், கதையின்படி, அப்பாடலைப்பாடும் சங்கீத வித்துவான், பாணபத்திரனின் இசைக்குத் தோற்றோடிவிடுகிறார் என்பதால், அத்தகைய தோற்றோடும் பாத்திரத்துக்குத் தம்மால் பாடமுடியாது எனச் சீர்காழி மறுத்துவிட்டார். அதனால், அந்த வாய்ப்பு பாலமுரளி கிருஷ்ணாவுக்குக் கிடைத்தது. அப்பாடலைச் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடியிருந்தால், அப்பாடல் இதே புகழைப் பெற்றிருக்குமா என்பது சந்தேகமே (அவரும் ஒரு நல்ல பாடகர் என்பது வேறு விடயம்) ஒரு சில திரைப்படங்களிலும் பாலமுரளி கிருஷ்ணா நடித்திருக்கிறார். அறுபதுகளின் இறுதியில்

வெளிவந்த ஒரு புராணப்படத்தில் பாலமுரளி கிருஷ்ணா நாரதர் வேடத்தில் நடித்திருந்தார். அந்தப் படத்தில் அவரது “நடிப்பை”ப் பார்த்தபோது, அவர் நடிக்காமலே இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அவர் முற்றுமுழுக்க ஓர் இசைக் கலைஞரே.

பல விருதுகள் பெற்ற பாலமுரளி கிருஷ்ணா செவாலியே விருதையும் பெற்று, இந்தியாவுக்கும், தமக்கும் புகழை ஏற்படுத்தியதோடு, கர்நாடக இசையின் மேன்மையையும் உலகுக்கு உணர்த்தி யிருக்கிறார். அவரின் இசைத் திறமையை உலகம் கௌரவித்துள்ளது.

ஜெயகாந்தனும் இலங்கையும்

ஜெகாந்தன் ஞானபீட விருதைப் பெற்றதுதான் தாமதம், ஏதோ அதற்காகத்தான் காத்திருந்ததுபோல எமது இலங்கைப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் அவர் மூச்சுத்திணறும் முறையில் அவரைப் பாராட்டுமழையில் குளிர்வித்து விட்டன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களோ வெனில், பாரதி, புதுமைப் பித்தனுக்கு அடுத்தது ஜெயகாந்தன் தான் என்று புகழ்மாலை சூடத் தொடங்கிவிட்டனர். அகிலனுக்குப் பிறகு இன்னொரு தமிழ் எழுத்தாளருக்கு ஞானபீட விருது கிடைத்தமை மகிழ்ச்சிக்குரியதே. அவ்வளவுதான். ஜெயகாந்தனின் எழுத்தாற்றல், இலக்கிய ஆளுமை ஆரம்ப காலங்களில் அற்புதமாக இருந்தது. காலப்போக்கில் அவை வற்றிச் சுருங்கி விட்டன. இப்போது ஜெயகாந்தன் என்ற பெயர் மட்டுமே அவரிடம் இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஆற்றல் வாய்ந்த

இலக்கியவாதியாக, கதை, வசன கர்த்தாவாக, பாடலாசிரியராக, இயக்குனராக விளங்கினார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இந்நாட்டிலுள்ள தமது நண்பர்களின் நட்பைப் பெரிதும் அவர் மதித்து நடந்து வந்துள்ளார். ஆனால், இலங்கையில் தமிழர் படும் இன்னல்கள் பற்றி அந்தப் “பெரிய” இலக்கியவாதிக்கு ஆழ்ந்த கவலை எதுவும் இல்லை. ஆக மிஞ்சிப்போனால் வெறும் விசாரிப்பு களோடு சரி. இலங்கைத் தமிழர் பற்றிய தமது “அக்கறையை”, இலங்கையில் இந்திய அமைதிப்படை(?) இருந்தபோது, பட்டவர்த்தனமாக அவர் வெளிக் காட்டியிருந்தார். இந்நாட்டின் வடக்கு – கிழக்குப் பிரதேசங்களில் “அமைதிப் படையினரின்” அநியாயங்களையும், அட்டுழியங்களையும் வீரச் செயல்களாக நியாயப்படுத்திக் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்த “பெருந்தகை” தான் ஜெயகாந்தன். சங்ககாலப் புலவர்களில் சிலர், தாம் சார்ந்த மன்னர்கள் பகைநாடுகளில் புரிந்த கொடூரச் செயல்களையெல்லாம் அவர்களின் வீரச் செயல்களாக நியாயப்படுத்திப் பாடியுள்ளனர். அதேபோன்றே ஜெயகாந்தனும் இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் நடந்துள்ளார். அக்காலகட்டத்தில் தமது நாட்டுப் படையினால் இந்நாட்டுத் தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் அடைந்த துன்பங்களைப் பற்றி ஞானபீட விருது பெற்ற இந்த இலக்கியவாதி கருத்திலே கொள்ளவே இல்லை. இலங்கை விடயத்தில் மனிதாபிமானமே அற்று நடந்துகொண்ட இந்த இலக்கியவாதியைத்தான் ஈழத்து

எழுத்தாளர்கள் பாரதி, புதுமைப் பித்தனுக்குப் பின்வந்த இலக்கியமேதை என்று பாராட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பாரதி பிஜித்தீவுக் கரும்புத்தோட்டத்திலே இந்தியப் பெண்கள் படும் துன்பங்களை அறிந்து, மனம் வெதும்பிப் பாடினார். புதுமைப்பித்தன் இலங்கை மலையகத்து மக்கள் படும் துன்பங்களை முன்வைத்துத் துன்பக்கேணி என்னும் சிறுகதையை எழுதினார். ஆனால், ஜெயகாந்தனோ 1987 இல் இலங்கையில் அமைதிப்படை செய்த அட்டூழியங்களை நியாயப் படுத்தியே கருத்துக்களை வெளியிட்டார். மனிதாபிமானம் என்பது கலை-இலக்கிய வாதிகளிடையே இருக்கவேண்டிய அடிப்படையான அம்சம். “ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி ஆதி இணைய கலைகளில் ஈடுபட்டென்றும் திளைப்பவர்

பிறர் ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார்” என்று பாரதி பாடியது பாரதிக்கும், புதுமைப்பித்தனுக்கும் பொருந்தும். ஜெயகாந்தனுக்குப் பொருந்துமா?

ஒருகாலத்தில் ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளை விழுந்து விழுந்து ஏறத்தாழ ஒன்றுவிடாமல் படித்திருக்கிறேன். அவரது படைப்புகள் சில திரைப் படங்களான போது அவற்றுட் சிலவற்றை விரும்பிப் பார்த்திருக்கிறேன். இமயம் போல் ஜெயகாந்தன் என்மனத்தில் உயர்ந்திருந்தார். ஆனால், 1987 இல் இலங்கை விடயத்தில் அவர் நடந்து கொண்ட முறை, அந்த உயரத்திலிருந்து அவரைச் சரித்துவிட்டது. இப்போது என்னைப் பொறுத்தவரை, ஜெயகாந்தன் புகழ் பெற்ற ஓர் எழுத்தாளர் மட்டுமே.

□

I H H H H H H H H H H H H H H H H H H

கலாபூஷணம் அமரர் புலோலியூர் க. சதாசிவம்

ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப்போட்டி

முடிவுத் திகதி : 15.06.2005

முதற்பரிசு : ரூபா 5000/-
இரண்டாவது பரிசு : ரூபா 3000/-
மூன்றாவது பரிசு : ரூபா 2000/-

ஏனைய ஒன்பது சிறுகதைகளுக்கு ஞானம் பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

ஒருவர் எத்தனை சிறுகதைகளையும் போட்டிக்கு அனுப்பலாம். ஏற்கனவே பிரசுரம்பெற்ற கதைகள் போட்டிக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப் படமாட்டாது. **போட்டி முடிவுதிகதி 15-06-2005 வரை நீடிக்கப்பட்டுள்ளது.**

தேர்வுபெற்ற சிறுகதைகள் ஞானத்தில் பிரசுரம் பெறுவதோடு தொகுப்பாகவும் வெளியிடப்படும்.

— **ஆசிரியர்**

I H H H H H H H H H H H H H H H H H H

மரணத்தை சலசலத்து

— ஓட்டமாவடி நளீம்

மலைமுகடுகளில்
நடந்து திரியும்
நுதி போல
மாளிகைக் கும்பல்களின் சிமல்
கடலடித்தின்று
அனாமதையமாய்

அன்றுப்படுத்த முடியா
அவலங்கள்
கரைபொருங்களை
காறித்துப்பின்று

அம்மா
எனக்காப்பாற்று என்ற
மழலைச்சித்திதை
அப்பாவின் மரணவிவரம்
அடைத்தின்று
உயிர்ப்பறவை
உறுயிப் பறந்தின்று

நீ
வந்ததம்பார்க்கிறபொது
காற்றும் கடலையுமீ
அங்கிருக்கவில்லை
காயங்கள் ஈந்த
மாமிச உணர்ம் விசிறியது
மக்கினை ஏதாவதென்றுக்
கொண்டு
மகாநியமொலித்தின்று

நீ
வந்த ஏதருக்களில்
ஏதெத்தித் திரிந்தீதாம்
உயிரிசுதைந்து வீடுகளில்

உளநீந்தீதாம்
மனிதம் மரணப்படுக்கையில்
மாராடித்துக் கிடந்தது

வீட்டுச் சுவரில்
தாயின் தலை
வீதியின் புறம்
தந்தையின் ரத்தம்
ஜன்னலறையில்
சிசுவின் அழகையுமிருந்தது

இனி
இங்கு எரிபொருள்
ஏதாவப்பொது
மனிதவுஷ்டத்திலை
வாழ்க்கை வண்டி ஓடும்

கூரியனின் ஏதவையிலை
ளங்கள் சூடும் விழுகளில்
சுடரிருக்கிறது

நிலம் பார்க்கிது
நிறையக் கதைத்து
கச்சாள் கொறித்து
காற்று வாங்கும்
கடற்கரை அந்திதிகள்
கனவினலனுமீ சிவண்டாம்

கடலொருக் கலவிகள்
கடலொருக் கசமுசாக்கள்
கடலொருக் கதைகள்
கடலொருக் கவிதைகள்
இனியும்.....??

□

- நூல் :** **மீண்டும் வசந்தம்**
(நாவல்)
- ஆக்கம் :** **திருமலை**
வீ. என். சந்திரகாந்தி
- வெளியீடு:** **தி. ஜெயகாந்தி**
கலைகலாச்சார
விளையாட்டு
மேம்பாட்டு கழகம்,
572/A, ஏகாம்பரம் வீதி,
திருகோணமலை.
- விலை :** **ரூபா 150.00**

யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலியில் 28.12.1946 ல் பிறந்த வீ. என். சந்திரகாந்தி, திருமலையைத் தனது வசிப்பிடமாக வரித்துக் கொண்டு 'திருமலை வீ. என். சந்திரகாந்தி' யாக ஈழத்து இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்த்து வருபவர்.

திருகோணமலை மாகாணத் திறை சேரியில் நிர்வாக உத்தியோகத்தராகக் கடமை புரியும் இவர், ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஓர் இடத்தை வகுத்து 'ஸ்திரீ இலட்சணம்' (2002), 'தொடரும் தலைமுறைகள்' (2003) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஏலவே வெளியிட்டுள்ளார். இப்போது 'மீண்டும் வசந்தம்' என்ற இந்த நாவலை வெளிக் கொணர்வதன் மூலம் நாவலாசிரியர் என்ற தகுதியினைப் பெறுகின்றார்.

தினமூரசு பத்திரிகையில் வெளிவந்த 'எது உண்மை' என்ற சிறுகதையே இவரது முதலாவது படைப்பாகும். "ஞானம்" சஞ்சிகை வெளியானபோது, அதன் முதலாவது இதழிலேயே 'ஸ்திரீ இலட்சணம்' என்ற கதையை எழுதினார். இக்கதை இலக்கிய உலகில் அவரை ஒரு தரமான எழுத்தாளராகத் தடம்பதிக்க வைத்தது. அக்கதைக்குக் கிடைத்த பெரும் வரவேற்பில் உற்சாகமடைந்து மேலும் பல கதைகளை ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதியதன் மூலம் ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையில் வளர்ந்த எழுத்தாளரானார்.

சந்திரகாந்தியின் கதைகளில் தூக்கலாகத் தெரிவது மனித உணர்வுளும் அவற்றின் வெளிப்பாடுகளுமே. உணர்ச்சி பூர்வமான உரைநடை புனைகதை இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத பண்புகளில் ஒன்றாகும். அது சந்திரகாந்தியின் எழுத்துக்களில் பளிச்சிடுகிறது. உள்ளத்தில் உருவாகும் உணர்ச்சி மோதல்களையும் கற்பனைகளையும் உள்ளவாறே வாசகர் உள்ளத்தில் பதியவைக்கும் உரைநடை சந்திரகாந்திக்குக் கைவரப் பெற்றிருக்கிறது. இதன் காரணமாகவே அவரது கதைகள்

வாசகர் மனதிலே நின்று நிலைக்கின்றன. 'மீண்டும் வசந்தம்' என்ற இந்த நாவலிலும் இத்தகைய பண்பே மேலோங்கி நிற்கிறது.

இப்படைப்பின் சமூகப் பயன் யாது என்று நோக்கும்போது ஒழுக்கம் தவறுதலும் தீயோர் சேர்க்கையும் தீமையே விளைவிக்கும் என்ற உலகந்தழுவிய அறப்போதனை இந்நாவலின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

கதையினூடே உரையாடல்கள் மூலம் சில உண்மைகளை லாவகமாக வெளிப்படுத்திச் சிந்திக்க வைக்கும் ஆசிரியரின் திறன் பாராட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

ஆரம்பம் முதல் கடைசிவரை வாசகனை இருத்திவைத்து வாசிக்கத் தூண்டும் ஓர் ஒட்டியூப்பு இந்த நாவலுக்கு உண்டு. ராஜநாதர், ஜூலி ஆகியோரின் பாத்திரவார்ப்புக்கள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. வீ. என். சந்திரகாந்திக்குக் கைவரப் பெற்ற தமிழ்நடை ஆங்காங்கே வாசகரை நிறுத்தி வாசிக்கும்படி செய்கிறது.

வீ. என். சந்திரகாந்தி புனைகதை இலக்கியம் பற்றித் தான் கொண்டிருக்கும் கருத்தியலுக்கமைய மிகுந்த நம்பிக்கையோடு இந்நாவலை ஆக்கித் தந்துள்ளார். ஈழத்து சமகால இலக்கியச் செல்நெறிக் கமைய அவரது நாவல்கள் அமைய வேண்டும். சிறுகதை ஆக்கத்திறன் போலவே அவருக்கு நாவலாக்கத் திறனும் கைவரப் பெற்றிருக்கிறது. அவரிடமிருந்து எதிர்காலத்திலும் சிறந்த படைப்புக்கள் வெளிவரும் என்பதற்கு இந்நாவல் கட்டியங் கூறுகிறது.

- தி. ஞானசேகரன்.

□

நூல் : **வேட்டைக்குப் பின்**
(கவிதை)

ஆக்கம் : **ஒட்டமாவடி அறபாத்**

வெளியீடு: **சுஹா பப்ளிகேஷன்**

விலை : **ரூபா 100.00**

ஒட்டமாவடி அறபாத்தின் "வேட்டைக்குப் பின்" கவிதைத் தொகுதி பற்றி சொல்லமுன் அறபாத்தின் உள்ளத்தை பார்ப்போம். பின் அட்டைக் குறிப்பில் "கவிஞன் மாயா ஜாலங்களை நிகழ்த்துகின்ற கூத்தாடியாக இல்லாமல், நிஜ வாழ்வின் யதார்த்தங்களைப் பேசுவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் என்னிடம் கருத்து பேதமில்லை. மனிதத்தின் மனச் சாட்சியுள்ள குரலாக கவிதைகள் பேசவேண்டும் என்ற என் அடங்காவெறி "வேட்டைக்குப் பின்" மூலம் ஓரளவு தணிந்துள்ளது என்பதில் ஆசுவாசம். தவிர இது கவிதைகள் மட்டுமல்ல என் சமூகத்தின் ஒரு காலகட்ட முக்கிய ஆவணமும் கூட. கவிதை ஆன்மாவின் உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடாக இருக்கும்வரை அது உங்களின் மனங்களில் வாழும்; வாழ வேண்டும்" எனத் தன் மனக்குரலைச் சொல்லியுள்ளார். இதன் அடியொற்றி அவரின் கவிதைகளைப் பார்ப்போம்.

இலங்கையின் இரண்டாவது சிறுபான்மை இனமான முஸ்லிம்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளின் எதிரொலியாக எழுந்த கவிதைகளை உள்ளடக்கியதாகவே இத்தொகுதி அமைந்துள்ளது 1998 – 2003 ஆண்டுவரை பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த 28 கவிதைகளின் தொகுப்பாக உள்ளது.

இந்தக் கொடிய யுத்தத்தின் விளைவாக பிள்ளையை, தாயை, தந்தையை, கணவனை, நண்பனை பிரிந்த பலரின் சோக உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கிற பல கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. சாதாரண கிராமத்து மக்கள் பேசுகின்ற மொழியிலேயே இந்தத் தொகுப்பு முழுக்க உள்ள கவிதைகளை ஓட்டமாவடி அறபாத்த எழுதியுள்ளார். விறகு எடுக்க வண்டிலோடு போன தகப்பன் வராமையென ஏங்கும் அழுது அடம் பிடிக்கும் காட்சி தொலைதல் என்ற கவிதையில் அழகாக பேச்சு மொழியில் சொல்லப்படுகிறது.

மகனே! நிலாவை வேணும் என்றால் குறச்சியில் நீர் நிரப்பிக் காட்டலாம். தும்பியைக் கேட்டால் சுருக்கிட்டுப் பிடிக்கலாம். நீ கேட்பதோ அப்பாவை. குருவிகள் திரும்பி தம் கூடு அடைந்து விட்டன. கொக்கு, மரங்கொத்தி எல்லாம் திரும்பி விட்டன. மாட்டுவண்டில் கட்டிப் போனவர் வரவில்லை.

இதைக் கவிதையில் அழகாக பேச்சுத் தமிழில் சொல்லுகிறார்.

“காடெரிய குருவிகள் திரும்பின
நம் மாமர உச்சியில்
குடியிருக்கும் கொக்கும் திரும்பியது
பொந்திலிருந்த மரங்கொத்தியும்
திரும்பியது.
உன் வாப்பா மட்டும் திரும்பவில்லை.”

ஓட்டுமாவடி அறபாத்துக்கு மொழி வளைந்து கொடுத்து வந்து சேரத் தொடங்கி விட்டது. சொற்களை தேடி அவர் ஓடவில்லை. சொற்கள் அவரை நாடி வருகின்றன.

வேட்டைக்குப் பின் என்ற கவிதை பதினெட்டுச் சொற்களைத்தான் உடையது. ஒரு இடத்தை வேட்டை ஆடிகாவக் கூடியதை எல்லாம் காவிச் சென்று விட்டபின் கொழுத்தி எரித்து சாம்பல் மேடாக்கியபின் சாம்பல் பொடியைத் தூவியபடி காற்று வீசியது. குட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு பூனை வந்தது. அருமையான கவிதை அப்படியே தருகிறேன்.

சந்தை இருந்த இடத்தில்
ஒரு சாம்பல் மேடு
பொடியைத் தூவியபடி காற்று வந்தது
குட்டிகளைக் காவிப்படி
ஒரு பூனையும் வந்தது
சஞ்சாரமற்ற எனதூரில் கேவித்திரிய
வேறென்னதான் உண்டு!

ஒரு காலகட்டத்தின் ஆவணமாக இந்தக் கவிதைத் தொகுதி அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

- ப. பா. ரா.

□

நூல் : “**தூரத்து கோடை இடிகள்**”
(சிறுகதைத் தொகுதி)

ஆக்கம் : சி. மாதுமை
பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
முதற்பதிப்பு: 09.01.2005
விலை : ரூபா 150.00

1983 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இந்நாட்டில் படிப்படியாக அதிகரித்து வந்து யுத்தம் மக்களிடையே உள்பாதிப்பை

ஏற்படுத்தியதுடன் அவர்களது வாழ்க்கையைக் குட்டிச் சுவராக்கியது. இச்சந்தர்ப்பம் புலப்பெயர்வை ஏற்படுத்தி மக்களைப் புலம் பெயரச் செய்தது. கலாசார வடுக்களும், இரக்கமற்ற தன்மையும், சுயநலப் போக்கும் அதிகரித்ததினால் மரபு மாற்றமே ஏற்பட்டதெனலாம். யுத்த சூழலின் பிற்பகுதியில் எழுந்த வாழ்க்கை முறையை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட இயல்பு நவீன (Realism) யாகப் பதியப்பட்ட ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி தான் சி. மாதுமையின் துணிச்சலால் வெளிவந்திருக்கும் “தூரத்து கோடை இடிகள்” எனலாம்.

கடுமையான நெருக்கீடுகளின் அதிர்ச்சியால் அறிவாற்றலில் குழப்பம் ஏற்படும். அவ்விதம் குழப்பம் ஏற்பட்ட பாத்திரங்களின் மாறுபட்ட தன்மைகளை விபரிக்கும் கதைகளாகவே “தூரத்து கோடை இடிகள்” தொகுதியிலுள்ள கதைகள் தென்படுகின்றன. இவ்வாசிரியர் அறிவாற்றல் சம்பவங்களையும், நெருக்கீடுகளையும் தமது குறிப்பிட்ட குமரப்பருவத்துள் அறிவு வல்லமையால் அப்பட்டமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். இவரது கதைகளில் சொல்லப்

பட்டிருப்பதைவிட, சொல்லாமல் வாசகர்களே புரிந்து கொள்ளும்படியான சம்பவங்கள் அதிகமுள்ளன. சிறந்த கதைகளுக்குரிய அறிகுறி இதுதான்.

ஓர் இலக்கியப் படைப்பு சிறப்புப் பெற படைப்பாளி மையக்கருத்தை நிதானித்தல், கதைக்களனை அமைத்துக் கதையைப் பின்னல், சம்பவத் தொடரமைப்பை உருவாக்கல், மோதுதல், உச்சநிலை அடைதல் ஏற்பட வேண்டும். இவைகள் சி. மாதுமையின் கதைகளில் நடந்துள்ளனவா? என நாம் உற்று நோக்கலாம். ஆம், அவை நடந்துள்ளன. இவற்றைப் பல்வகைப்பட்ட வாசகர்களும் பல திக்கில் நிதானித்து நோக்கிக் கூறுவார்கள். அவைதான் இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

“இக்கதைகள் என்ன கூறுகின்றன” என எழுதும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள், ஓரிடத்தில் சமூக வாழ்நிலைகளை விவரண ரீதியில் தனது இளமைக்காலக் கனவுகளுடன் கதையாக இவர் எழுதியுள்ளார்.” எனக் கூறுகிறார். சிறுகதைகள் விதம் விதமான ரூபத்தில் வெளிவரலாம். வியாசத்தன்மை, நடைச் சித்திரம், நிகழ்ச்சி வர்ணனை, பாத்திர வர்ணனை, விசித்திரக் கற்பனை, விவரணம் போன்ற பல்வேறு ரூபத்தில் வெளிவந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். இலங்கையர்கோனின் “வெள்ளிப் பாதசரம்” சிறுகதை விவரணமாகவே முன்பு எனக்குத் தெரிந்தது. சி. வன்னியகுலம் அக்கதையின் உச்சங்களை எடுத்து விமர்சித்த பின்தான் நான் விழித்தேன். ஆகையினால், உருவத்தை வைத்துச் சிறுகதையா? இல்லையா? எனத் தீர்மானிக்க முடியாது என்றாலும், இளம்

எழுத்தாளர் சி. மாதுமை அவர்கள் உருவத்தின் உத்திகளை அறிதல் மிகமுக்கியம். அ. முத்துலிங்கத்தின் “அக்கா” Stem of Consciousness எனும் பிரக்ஞை ஓட்டத்தில் இருப்பதையும், இதேமாதிரி Flash Back பின்னோக்கல் கதைகளையும், Ringlarden எனும் உபபாத்திரம் மேலெழுந்து கதை சொல்லுகின்ற உத்தியையும், பத்திரிகைச் செய்தி போல் கதை சொல்லல் போன்ற ஹெமிங்வே ஸ்ரைலையும் அதிகம் படிக்க வேண்டும். அப்போதுதான், இவ்வுத்திகளில் அவரது அநுபவத்தைச் சோதனை செய்ய முடியுமல்லவா? அநுபவம், கூர்ந்து நோக்கல், கற்பனை என்பன எழுத்தாளரின் வெற்றிக்கவசியம். இதில் ஏதாவதொன்று குறையும்போது மற்ற இரண்டும் சம்ப்படுத்தும். எதையும் எழுதுவதற்குத் தனிப்பட்ட மனோநிலை தேவை. அதனால்தான், வெற்றி பெறலாம். வெற்றிக்குக் காலம் இடங்கொடுக்கும். சிலவேளைகளில் காலம் வெற்றியைத் தடுக்கும். எப்படியும் எழுத்துக்கள் செம்மையான ஆக்கமெனின் எப்போதோ கூர்ந்து கவனிக்கப்படும். இதனை எழுத்தாளர்கள் மறக்கலாகாது.

வாழ்க்கையை அறிய இலக்கியமும் இலக்கியத்தை அறிய வாழ்க்கையும் உதவுகின்றபடியால், மனிதனும் இலக்கியத்தில் இணைந்து நிற்பதில் வியப்பில்லை. அதனால், சீர்மையான ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சமுதாயம் உருவாகும். அந்த உருவாக்கத்தில் சி. மாதுமை தொடர்ந்தும் தமது வல்லமையைக் காட்டவேண்டும்.

- கவிஞர் ஏ. இக்பால்

நூல் : **ஒலியம் வரையாத தூரிகை (கவிதை)**
 ஆக்கம் : **அனார்**
 வெளியீடு : **முன்றாவது மனிதன்**
 விலை : **ரூபா 100.00**

கூளங்களின், மொழிகளின், தேசங்களின் பிரதேசங்களின் மீதான ஒடுக்கங்கள் ஏதோவொரு வழியில் இன்னமும் நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. இவ்விதமான ஒடுக்களில் பால்ரீதியான ஒடுக்கமும் அமைகிறது. பெண் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக தெரிவுகள் மறுக்கப்படுவதும் எல்லைகள் குறுக்கப்படுவதும், உழைப்பு குறைத்து மதிக்கப்படுவதும் சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் அந்தஸ்து குறைக்கப்பட்டு நோக்கப்படுவதும் நமக்கு புதிய சமாச்சாரமில்லை. எம்மில் சில பெண்களும், ஆண்களும் இவ்வொடுக்கலை பிரக்ஞை பூர்வமாக உணர்ந்து அதை எதிர்கொள்ளும் வழிகளில் ஈடுபட்டு பெண்களின் எல்லைகளை, தெரிவுகளை ஓரளவு அகலித்திருக்கிறார்கள். சிலர் ஒடுக்கலை உணர்ந்தும் 'விதி' என்று வாழ்நாட்களை கடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் பால்ரீதியான ஒடுக்கலை அறியாமல் அல்லது ஏதோ வழியில் உணராமல்

எம்மில் எவரும் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். “ஓவியம் வரையாத தூரிகை” ஒரு குறிப்பு என்ற மகுடத்தில் “ஆழியான்” மேற் கண்டவாறு குறித்துள்ளார்.

ஆகவே மேற்கூறிய தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள் இருபத்தைந்தும் விடுதலைக்கான வீச்சுக்களாகவே அமைகின்றன. தொகுப்பின் ஆசிரியர் அனார் “கோரிக்கை” என்ற கவிதை மூலம் (39 ம் பக்கம்) தெரிவிக்கிறார்.

“உனது பணிப்பின் பேரில்
நான் பிறக்கவில்லை
என்னை நிர்ப்பந்திக்காதே”
என்றும் தொடர்ந்து
“நான் அதிசயப்புதிரோ
ரகசியப் புதையலோ அல்ல
ஒழித்துப் புதைத்துவிட்டு
பூதமாய் நீகாவல் காக்க”
என்றும் எச்சரித்து
“எனது குரல் தனித்துவமானது
என் ஆற்றலும் சிந்தனையும்
உறுதியானவை”

என்று இறுக்கிச் சொல்லுகிறார். பெண் என்பவளுக்கு ஏற்படும் தனிமை, சோகம், ஏக்கம், இழப்பு நிராசைகளுள் உழன்று மூழ்கி இழைக்கப்படும் அநீதிகளுக்கும் மறுக்கப்படும் அடிப்படை தெரிவுகளுக்கும் தன்னை இழந்துவிட அவள் தயாராய் இல்லை என்று சொல்லுகிறாள்.

இவ்விதமாகப் பெண் விடுதலை வேண்டி நிற்கும் குரலாகவே தொகுதி முழுக்க கவிதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வயதுப் பெண்ணும் விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் கவிதைகளை பரவலாகக் காணலாம்.

“துஷ்பிரயோகம்” என்ற கவிதையில் ஒவ்வொரு கவிதை வரிக்குள்ளும் பல சங்கதிகளை மடக்கிப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார். அவைகளை காண நாம் ஒதி உணர்ந்து தெளியவேண்டும்.

“எனது பசியை மறந்துவிட்டு
நீயே புசித்துத் திரிந்தாய்” கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால்தான் வரிகள் புரியும் அவ்வாறே,
“கஷ்டங்களை நான் சுமக்க
சுகங்களை நீ பெருக்கினாய்” என்ற வரிகளிலும் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய பல விசயங்கள் உள்ளன.

விடுதலை விரும்பும் பெண்கள் கட்டாயம் இந்த தொகுப்பை வாங்கி வாசித்து உணர்ந்து செயல் புரிய வேண்டும்.

- ப. பா. ர.

நூல் : **எல்லை காக்கும் இல்லங்கள்**
(பாகம் ஒன்று)
ஆக்கம் : **தமிழவன்**
வெளியீடு : **கப்டன் வானதி வெளியீட்டகம்**
முதல்பதிப்பு: **பங்குனி 2005**
விலை : **ரூபா 200.00**

எல்லைப்படை மாவீரர்கள் முப்பத்தி இரண்டு பேரினது துயிலும் இல்லங்களை அல்ல, எல்லைப்படை மாவீரர்கள் ஆகிய பின் அவர்கள் வாழ்ந்த இல்லங்களை மனைவி மக்களைக் கண்டு கதைத்து அந்த மாவீரர்களின் நினைவுகளை, வீரங்களை எழுத்துருவில் தந்துள்ளார் தமிழவன்.

“எல்லை காக்கும் இல்லங்கள் என்னும் பொழுது இது தனியே எல்லைப் படை மாவீரர் வரலாற்றைக் குறித்து நிற்பதால் அவற்றை இவ்வெளியீட்டில் ஒரு பகுதியைச் சுட்டிக் காட்ட விளை கிறேன். எனது பணியின் நிமித்தம் இவர்கள் வாழ்வு, சாவு நிலைகளில் முக்கியமாகப் பின்னிப் பிணைந்து வாழும் சூழ்நிலை இருந்து வருகிறது. எல்லைப் படை மாவீரர்கள் மிக்க குடும்பப் பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள். குடும்பத் தலைவராகவும் தலைவியாகவும் உள்ளவர்கள். எனவே தான் இச்சாவுகள் கனதியாகின்றது” (பொன் தியாகம்).

தமிழீழப் பெண்கள் குடும்பம் என்னும் பாசப்பிணைப்புடன் பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். அவர்களின் துணை வனின் இழப்பு அந்தகார நிகழ்வுகள் தாங்கும் மனத்திடம் எல்லாம் சோக வாழ்வில் புதிய அத்தியாயத்தைத் தேடிப் பெற வேண்டிய ஒரு நிகழ்வு என்பது மறுக்க முடியாததாகிறது. காதலித்துக் கைபிடித்த இளைய குடும்பம். மகனோ, மகளோ என்று துணைவி வயிற்றில் சுமந்து திரிய இனிய மகப்பேற்றுக்கனவை நினைவில் சுமந்து திரியும் கணவன். பல குழந்தைகள் நிறைந்த வாழ்வு என்கின்ற குடும்பம். அம்மாவின் நினைவோடு மகன் குடும்பப் பொருளாதார வாழ்வுச்

சுமையின் தாக்கங்கள், இவை எல்லா வற்றையும் நினைவில் சுமந்தும் இக்கோடு கடந்து இவர்கள் களம் செல்ல, அந்த நினைவுகளை எல்லாம் மனைவி சுமந்து இன்று தமிழ் வரலாற்று நாயகிகளாக வாழ்ந்து கொண்டு எம் உணர்வுகளைத் தட்டிக் கொடுக்கிற செய்தியாக மாற்றி விட்டார்கள் (கு. திருக்குமரன்).

இப்படிப்பட்ட எல்லை மாவீரர்களின் இல்லங்களுக்கு எங்களை தமிழவன் அழைத்துச் செல்கிறார். அங்கு ஒரு இல்லத்தில் ஓர் உரையாடல், “ஏன் அம்மா ஒரு ஓட்டையும் வைக்கெல்ல அப்பா எழும்பி வர ?”

துயிலும் இல்லம் சென்று தந்தையை புதைத்துவிட்டு வந்த நாள் முதலாய் மதுஷாவுக்கு இதே சந்தேகம் தான்.

ஐந்து வயது மதுஷா வீட்டின் கடைக்குட்டி. மூன்று அண்ணன்மாரின் ஆசைத் தங்கை. “அப்பாவை தாட்டு வைச்சிருக்கு ஓட்டை ஒன்று வைக்கா ததால் அவரால் எழும்பி வர ஏலாமல் இருக்கு” என்பதுதான் அந்தப் பிஞ்சின் எண்ணம்.

ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் நெஞ்சைப் பிழியும் சம்பவங்கள். அழாமல் கண்ணால் கண்ணீரை தாரை தாரையாய் வழிய விட்டபடி படிக்க நேர்ந்து விட்டது.

இலக்கியங்கள் எங்கிருந்தும் புறப் படலாம் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சில இல்லங்களைத் தான் தந்திருக்கிறார் தமிழவன். எல்லா இல்லங்களையும் எங்களுக்குத் தரமாட்டாரா என்ற ஏக்கம் மனதில் எழுகிறது.

- ப. ப. ர.

நூல் : **நீனைவெல்லாம்
நீயே**
ஆக்கம் : **எஸ். உதயசெல்வன்**
வெளியீடு: **மணிமேகலைப்
பிரசுரம்,
சென்னை.**
விலை : **ரூபா 120.00**

இளம் எழுத்தாளர்கள் இலங்கையில் ஆர்வத்தோடு எழுதி வருகின்றனர். திறமையும் ஆர்வமும் உழைப்பும் உடையோர் எழுத்துத்துறையில் முன்னேறி வருகின்றனர். இப்போது சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரம் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றது. இவர்களில் இளம் எழுத்தாளரும் அடங்குவர். இத்தகையோருள் ஒருவராக எஸ். உதயசெல்வன் விளங்குகிறார். சிறுகதை, கவிதை முதலான துறைகளில் தமது படைப்பு முயற்சிகளைச் செய்திருக்கும் அவரது முதல் நாவலான நீனைவெல்லாம் நீயே (2004) மணிமேகலைப் பிரசுரமாக வெளிவந்துள்ளது.

இந்நாவல் உதய செல்வனின் எழுத்தாற்றலை இனங்காட்டுகின்றது. நாவலை விறுவிறுப்பாகக் கொண்டு செல்லும் ஆற்றல், பாத்திரங்களின் நுண்ணிய மனோநிலைகளை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் திறமை முதலியவை இவரிடத்துக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், பாத்திர உரையாடல்களைத் தமிழ்நாட்டுப் புனைகதைகளை மனங்கொண்டு பயன்படுத்துகின்றார். அத்தோடு, இலங்கையில் மக்கள் பயன்படுத்தாத சினிமாத்தனமான செயற்கையான உரையாடல்களுக்காகப்

பாத்திரங்களை அனாவசியமாகச் சித்திரித்துள்ளார். இது நாவலுக்குச் செயற்கைத் தன்மையை அளிக்கிறது. திருகோணமலைச் சூழல் தொடர் பான பெயர்களை அப்படியே சென்னைச் சூழலுக்கு மாற்றிவிட்டால், இது அசல் தமிழ் நாட்டுக் கதை போலவே அமைந்து விடும். “இந்நாவல் எல்லாத் தரப்பினரிடமும் போய்ச்சேர வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கில், வழமையான எழுத்து நடையிலேயே எழுதியிருக்கிறேன்” என்று கதாசிரியர் தமது நூலாசிரியர் உரையில் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், எல்லாத் தரப்பினரிடமும் சென்று சேர வேண்டும் என்பதற்காக, ஈழத்து மண்வாசனையையும், பாத்திரங்களுக்கேற்ற பேச்சுவழக்குகளையும் தியாகம் செய்வது எவ்வகையில் ஓர் இலக்கியவாதிக்கு நியாயம் ஆகும். வெறுமனே “கதை” வாசிக்கும் மூன்றாம்தர வாசகரை மனங்கொண்டு உதயசெல்வன் தமது உழைப்பை வீணாக்குவது நல்லதல்ல. இத்தகைய குறைகளை எதிர்காலத்தில் அவர்களைவேராயின், ஒருதரமான நாவலாசிரியராக அவர் மலர்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

தாம் வளர்வதற்கு வாசகர்களின் பாராட்டுதல்களை மட்டுமன்றி, குறைகளைத் திருத்த உதவும் விமர்சனங்களையும் எதிர்பார்த்து நிற்பதாக உதயசெல்வன் நூலாசிரியர் உரையில் கூறியிருப்பது, அவர் எதிர்காலத்தில் வளர்ச்சியடைவார் என்பதற்குக் கட்டியம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

- துரை மனோகரன்

உயர்நீதிமன்றம்

‘ஞானம்’ 59 ஆவது இதழ் ஆசிரியத் தலையங்கம் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துள்ளது. படைப்பாளிகள் தமது நூலைப் பதிப்பிலும் விநியோகிப்பதிலும் எதிர்நோக்கும் இடர்ப் பாடுகளைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள்.

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை நூல்களைச் சந்தைப் படுத்துவதில் பெரும் சிரமங்களை எதிர்நோக்குகிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளீர்கள்.

சந்தைப்படுத்தல் தொடர்பான எனது அனுபவங்களைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்கென வடக்கு கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சு, கல்வி உயர் கல்வி அமைச்சு, இந்து காலசாரத் திணைக்களம் என்பன குறிப்பிட்ட சில பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்து வந்தன.

ஒரு எழுத்தாளரிடமிருந்து ரூபா 8000 பெறுமதியான நூல்களை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சு கொள்வனவு செய்தது.

கல்வி உயர்கல்வி அமைச்சு 300 தொடக்கம் 500 புத்தகங்களைக் கொள்வனவு செய்தது.

இந்து கலாசார திணைக்களம் ரூபா 5000 பெறுமதியான நூல்களை வாங்கியது.

நிர்வாக மாற்றத்தினால் முதல் இரு அமைச்சுக்களும் தமிழ் நூல்களை வாங்குவதை நிறுத்தியுள்ளன. இந்துக் கலாசார நிறுவனம் மட்டும் கொள்வனவு செய்கிறது வடக்கு கிழக்கு பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தேன். தற்போது நிதியில்லை அடுத்த வருடம் பார்க்கலாம் என்றார்கள். அடுத்த வருடம் தொடர்பு கொண்டேன். பதில் இல்லை உதவிப் பணிப்பாளருடன் கதைத்த போது திரும்பத் திரும்பப் பிரபலமான எழுத்தாளர்களிடம் கொள்வனவு செய்வதாகவும் இளம் எழுத்தாளர்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதாகவும் தமக்கு முறைப்பாடு வந்துள்ளது என்றும் கூறினார். ஒரு சில இளம் எழுத்தாளர்களிடம் ரூபா 3000 இற்கு நூல்களைக் கொள்வனவு செய்துவிட்டு மிகுதிப் பணத்திற்குப் புத்தகசாலைகளில் இந்திய நூல்களைக் கொள்வனவு செய்வதாக அறிகிறேன்

திரு தில்லை நடராசா (மேலதிக செயலாளர்) நூல் கொள்வனவிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த போது நூல் கொள்வனவு முறைப்படி நடைபெற்றது. தற்போது வேறொருவர் பொறுப்பாக இருக்கிறார். தமிழ் நூல்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள நூல்களும் எழுத்தாளர்களிடம் கொள்வனவு செய்யப்படுவதில்லையாம்.

அமைச்சுக்கும் சென்று விசாரித்தேன். வெளியிட்ட நூல்களின் விபரம் தருமாறும் எந்தப் புத்தகசாலையில் இவற்றைப் பெறலாம் என்றும் எழுத்தில் வாங்கி எடுத்தார்கள். புத்தகசாலைகள் என்னிடம் புத்தகம் கோரும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது எந்தப் புத்தகசாலையும் என்னிடம் புத்தகம் அனுப்புமாறு கோரவில்லை.

இந்து கலாசாரத் திணைக்களம் மட்டும் வழக்கம் போலக் கொள்வனவு செய்கின்றது. யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, கண்டி, திருகோணமலை, வவுனியா, மட்டக்களப்பு நகரங்களில் எத்தனையோ புத்தகசாலைகள் இருக்கின்றன. இவைகள் வேண்டா வெறுப்பாகவே ஈழத்து நூல்களை விற்பனைக்குப் பெற்றுக் கொள்கின்றன. பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலை மட்டும் ஓர் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பணம் தருகிறது. ஏனைய புத்தக சாலைகளில் புத்தகங்களுக்கான பணத்தைப் பெறுவது மிகச் சிரமம். பலமுறை கேட்டு அலுத்து கேட்பதையே நிறுத்திவிட்டேன்.

கொழும்பு எம். டி. குணசேனா புத்தகசாலைக்கு 50 புத்தகம் கொடுத்தேன். 40% கழிவு என்றார்கள் சம்மதித்தேன். தமிழ்ப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பான எழுத்தாளர் செ. யோக நாதன் 3 மாதத்தில் பணம் கிடைக்கும் என்று உறுதி கூறியிருந்தார். இப்போது மூன்று ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. யோகநாதனும் அங்கிருந்து விலகிவிட்டார். பலமுறை தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டும், கடிதம் எழுதியும் நேரில் கேட்டும் பணம் கிடைக்கவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலைக்கு 25 புத்தகங்கள் கொடுத்தேன் ஒரு வருடம் கழித்து புத்தகசாலைக்குச் சென்று விசாரித்தேன். “இப்பொழுது நாங்கள் பாடப் புத்தகங்கள் விற்கும் நேரம் இடையில் புகுந்து தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்” என்றார் புத்தகசாலை அதிபர் “என்னுடைய புத்தகங்கள் விலைப்படாவிட்டால் அவற்றைத் திருப்பித் தாருங்கள்” என்றேன் விடாப்பிடியாக.

புத்தகசாலை அதிபருக்கு எரிச்சல் வந்திருக்க வேண்டும் கடைப் பெடியனிடம் புத்தகத்தின் பெயரைச் சொல்லி விற்பனை செய்யப்பட்டுவிட்டதா என்று பார்க்கும்படி கூறினார்.

“எல்லாம் விற்பனையாகிவிட்டது” என்றான் அவன்.

“கணக்குப் பார்க்க இப்பொழுது நேரமில்லை நாளைக்கு வாருங்கள்” என்றார் அவர். அடுத்த நாள் சென்று பல மணி நேரம் காத்திருந்து பணத்தைப் பெற்றேன்.

புத்தகசாலையில் பயிற்சிப் புத்தகம் வாங்கச் செல்லும் ஒருவருக்குக் கொடுக்கும் மரியாதையைக் கூட புத்தகம் எழுதியவருக்குக் கொடுப்பதில்லை என்னும் கசப்பான உண்மையை அறிந்து கொண்டேன்.

வவுனியாவிலுள்ள ஒரு புத்தக சாலைக்கு எனது பண்டாரவன்னியன் நூற் பிரதிகளைக் கொண்டு சென்றேன். இந்த நாடக நூல் இலங்கையில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய நாடுகளில் கூடப் பிரபல்யமானது. புத்தக சாலை நிர்வாகி புத்தகத்தைக் கையில் ஏந்தினார். அதன் எடையை கணிப்பது போலக் கையை அசைத்தார். “புத்தகம் சிறிதாக இருக்கிறது நூறு ரூபா விலை போட்டிருக்கிறீர்கள். விலைப்படாது” என்றார். ஒன்றும் பேசாமலே திரும்பி விட்டேன்.

புத்தக சாலைகள் புதிதாக வரும் நூல்களைக் காட்சிக்கு வைப்பதில்லை. எங்கோ ஒரு மூலையில் வைத்து விடுவார்கள்.

மேலே குறிப்பிட்டதைப் போன்ற அனுபவம் ஏனைய எழுத்தாளருக்கும் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலையிலும் எழுத்தாளர்கள் சொந்த முதல் போட்டுப் புத்தகங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் சொன்னார் நாங்கள் குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்க்கும் போது கணக்குப் பார்ப்பதில்லை. வெளியிடும் புத்தகங்களும் எங்களுக்குக் குழந்தைகள் தான். இதனால் லாபநட்டக் கணக்கு பார்க்கக் கூடாது.

- முல்லைமணி, வவுனியா.

ஆறுமுகநாவலர் பற்றிய எஸ். பொவின் கருத்துக்கள் (மார்ச் - ஞானம்) அருமை. சாதியத்திற்கும், சமயக்காழ்ப்புணர்விற்கும் சாமரம் வீசிய ஒருவரைத் தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளம் என்று சொல்வது, காகத்தைக் குயில் என்று காட்டுவது போன்றது. தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளம் தந்தை செல்வநாயகம் தான்!

பேராசிரியர் இருவரினதும் (கைலாசபதி, சிவத்தம்பி) எழுத்துக்கள் தான் ஜீவா, டானியல் முதலானவர்களுக்கு எழுத்தாளர் எனும் அந்தஸ்தை தந்தன. ஒருமுறை ஜீவாவும் இதனை ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

வ. அ. வின் தோணி, புலவர் மணியின் பகவத்கீதை, வித்துவான் F.X.E யின் மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஆகிய நூல்களுக்கு சாகித்திய அக்காடமி விருது கிடைத்தமைக்கு எஸ். பொவின் தமிழ் ஊழியம் தான் காரணம் போல் தெரிகின்றது. இது உண்மையா? 'ஆரியமாயை'க்கு அறிஞர் அண்ணாத்துரை நல்ல விளக்கம் தந்துள்ளார். 'திராவிட மாயை'க்கு எஸ். பொ. தரும் விளக்கம் என்ன? திராவிடம் எனும் சொல் தமிழ் எனும் சொல்லின் திரிபு என்பார் அறிஞர் மு. வ. அப்படியானால் 'திராவிட மாயை' என்பது 'தமிழ் மாயை' என்று அர்த்தமாகாதா?

எஸ். பொ. சுட்டிக்காட்டியுள்ள மட்டக்களப்பாரின் சோம்பேறித்தனம் உலகப் பிரசித்தம் பெற்றது.

- வாகரைவாணன்

எனக்குத் தெரிந்தவரை, எஸ். பொ. is blunt in his speech and writing. அவருக்கு மடியில் கனம் இல்லை. தன்னைப் பற்றிப் "பீத்துகிறார்" என்று நினைப்போர் இருக்கக்கூடும். ஆனால், எஸ். பொ. வின் நிலைமையை, நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் வசை பாடமாட்டார்கள். கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் பெரும் படிப்புப் படித்தவர்கள். பதவிகித்தவர்கள். ஆனால், எஸ். பொ. வின் துணிச்சல் அவர்களுக்கு இல்லை.

Curriculum Development Centre புல்லேர்ஸ் வீதியில் எஸ். எல். எப். பி. அரசாங்கத்தின் காலத்தில் இருந்தது. டாக்டர் பிரேமதாஸ் உடகம செயலாளர். இரா. சிவலிங்கமும் இருந்தார். பாடவிதானம் பிரச்சினை வந்தபோது எஸ். பொ. குரல் கொடுத்தார். கைலாசபதி கூறிய "Too much of Espoism" என்ற குறையின் பொருள் அர்த்தம் என்ன? வேலுப்பிள்ளை சி. சி. எஸ். வேலையை விட்டு விட்டு தமிழ் கற்பிக்க வந்தவர். கைலாசபதி (முற்போது எழுத்தாளர், முற்போது வாதி?) தமிழர் கல்விச் சொத்தை விற்றுவிட்ட அரசாங்கத்துக்கு ஜால்ரா வாசித்தவர் - First President of the Jaffna campus at the expense of two leading Colleges. Will Srimavo establish a University by taking over Ananda College and Visakha College? This is a point I have argued vehemently as recently as 1999 with my Sinhalese colleagues at the Legal Draftsman's Dept. who extol Srimavo as the mother who gave Jaffna a University, at what cost?"

Your interview is fine.

எனக்கு எஸ். பொ. வையும் கொழும்பு ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் இருந்த Rahuman's Rainbow Press ஐயும் தெரியும். மறைந்த க. நவசோதியையும் தெரியும் எஸ். பொ. வின் மைத்துனர் கிருபை ராஜாவும் நானும் அறை நண்பர்களாக இருந்தவர்கள்.

-- சி. சரவணபவன், தெஹிவளை.

நாம் எழுதுவதற்காக எழுதுவதில்லை

- எதிர்வினைக்கு ஒரு தெளிவுரை -

‘படைப்பும் படைப்பாளிகளும்’ என்ற எனது சிறு கட்டுரை குறித்து நவாஸ் என்பவரால் எழுதப்பட்ட எதிர்வினை கடிதத்தை வாசித்தபோது அவர் மீது ரொம்பவும் பச்சாதாபம் உண்டானது.

‘பல பொய்மைகளை கொண்டிருக்கிறது, தனிநபர் வெறுப்பைக் காட்டுகிறார், ஓரங்கட்டுகிறார்’ ஏதோ எழுத வேண்டும் என்பதற்காக எழுதுகிறார். தூங்கிக் கொண்டிருந்தாரா? தூங்க வாய்ப்பிருக்கிறது? இப்படி பல சாடல்களை அவருடைய கடிதம் கொண்டிருக்கிறது. பச்சாதாபம் கொள்ளாமல் என்ன செய்வது?

படைப்பும், படைப்பாளியும் என்ற எனது கட்டுரையை படித்துவிட்டுத்தான் இவர் எழுதியிருக்கிறாரா, அல்லது யாராவது சொல்லக் கேட்டு எழுதியிருக்கிறார் என்று சந்தேகம் அதனை வாசித்தபோது ஏற்பட்டது.

‘கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மணித்தியாலத்திற்கு சின்னத்திரையில் காட்சியளித்த இத்திரைப்படங்கள் அங்கு கூடியிருந்த இரசிகர்களை நிசப்தத்தில் ஆழ்த்திவிட்டன. கமராவோட்டம், கதை நகர்த்தப்படும் தன்மை, உரையாடல், பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள், நடிப்பு அனைத்துமே உயர் மட்டம்’ இப்படி அந்தக் கட்டுரையில் இப்படைப்புகள் குறித்து நான் பாராட்டியிருந்தேன்.

ஏனையா நவாஸ், இந்த வரிகளை புரிந்து கொள்வதில் அப்படி என்ன ஐயா கஷ்டம் உங்களுக்கு. இது மிகவும் உயர்வான பாராட்டுதல்தானே.

அந்த கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டதாக ‘புருடா’ விடும் நீங்கள் இந்தக் கட்டுரையை வாசித்ததாகச் சொல்வதும் ஒரு புருடாதானே.

வாசிப்பு என்பது ஓர் உயர்வான விசயம் அமைதியாக வாசித்து, தெளிவாக உணர்ந்து எதிர்வாதங்களை முன்வைப்புகள். ஏனென்றால் அத்தகைய வாதங்களே எமது இலக்கியத்தை முன்னெடுக்க உதவும். இலக்கிய உலகிற்கு பயன்படும். அதைவிடுத்து நீங்களெல்லாம் ஏதோ உச்சத்தில் இருப்பதாகவும் அங்கிருந்து உங்களை இறக்கி ஓரங்கட்டப் பார்ப்பதாகவும் ஒப்பாரி வைத்திருக்கிறீர்கள். முதலில் இந்த ஈகோவை கீழிறக்கி வைத்துவிட்டு யதார்த்த உலகிற்கு வாருங்கள். எனது கட்டுரையை அவசரப்படாமல் வாசித்துச் சொல்லப்பட்ட விசயத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ளுங்கள்.

போர்க்காலச் சூழலில் இன்று படைக்கப்படும் படைப்புகள் மட்டுமல்லாது படைப்பாளிகளும் கடுமையான விமர்சனத்திற்குப்படுத்தப்படுகிறார்கள். இத்தகைய நிலை தவிர்க்க முடியாத விதமாக தென் அமெரிக்க நாடுகள் உட்பட ஆப்கான், இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலும் துளிர் விட்டுள்ளது. தமது படைப்புகளில் போர்ச்சூழலை பயன்படுத்துவதும் அதேவேளை அச்சமின்றித் தமது கருத்துக்களை எதிரிகளிடம் வெளிப்படுத்தி நியாயத்திற்குமான கருத்துப் போராட்டத்தை நடத்தாமல் விடும் போலிப் படைப்பாளிகள் அதிகரித்துவிட்டதே இத்தகைய விமர்சனத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். புலம்பெயர் படைப்பாளிகளில் கணிசமானவர் இத்தகையோர் ஆவார். போராடிகளின் தியாகத்தின் கீழ் இவர்கள் குளிர்காய முயல்கின்றனர்.

வடக்கில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் குறித்துப் பேசுவதும் தெற்கில் சிங்கள மக்களை திருப்திப்படுத்தும் விதத்தில் அதற்கு எதிராகப் பேசுவதுமான சுயநல அரசியல்வாதிகளின் தன்மையுடன் இவர்கள் திகழ்கின்றனர். அன்றைய கருத்தரங்கில் இத்தகையதொரு நிலைப்பாடு நிலவியதை நான் கண்டேன். ‘நீங்கள் நெருப்பில் வீழ்ந்தீர்கள் என்பதற்காக எங்களையும் நெருப்பில் வீழ்த்த நினைக்காதீர்கள்.

இத்தகைய படங்களை தயாரிப்பதன் மூலம் தமிழ் மக்களைச் சிங்கள மக்களுக்கு எதிராக ஏவிவிடாதீர்கள் என அங்கிருந்த சில சிங்கள விசிறிகள் குறிப்பிட்டார்கள்.

இவை தவறான விமர்சனம் என்பதை நாம் அறிவோம். இத்தகைய ஒரு கடுமையான விமர்சனத்தின் முன்னே நிலைகுலையாத ஒரு கொள்கை உறுதிப்பாடு சமூகப் பிரக்கடமிக்கவொரு படைப்பாளியிடம் இருக்க வேண்டும். அது அவனுடைய கடமையாகும். அவ்வாறின்றி அந்தக் கருத்தை தான் ஏற்றுக் கொள்வதாக குறிப்பிட்டதன் மூலம் ஞானதாஸ் தனது கொள்கை உறுதியற்றதன்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார் என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. எனது கருத்து முரண்பாடானதாகின் அதனை ஞானதாஸ் தாராளமாக எதிர்த்து வாதிடலாம். ஏனெனில் கருத்துச் சமர் என்பது எமது இலக்கியத்தை முன்னெடுக்குமே அன்றி பின்னடையச் செய்யாது. அதை விடுத்து மூன்றாம்தரமான குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்தி எம்மீது பொய் சொல்கிறோம் என்ற சேற்றை வாரிப் பூச ஒரு ‘ஜால்ராவை’ பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடாது.

-- கே. விஜயன்

ஞானத்தின் அறுபதாவது இதழ் கண்டேன். வாசகர் பேசுகிறார் பகுதியில் என்கவிதை பற்றியும் என்னைப்பற்றியும் திரு. மங்களநாதன் என்ற வாசகர் சில குறிப்புகளை எழுதி இருந்தார். பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த அவர் கடிதத்தின் அடியில் ஆசிரியர் கட்டமிட்டு எழுதியிருந்த விளக்கமே மங்கள நாதனுக்குப் போதுமாக இருப்பினும் படித்து விளங்கிக் கொள்ளும் ஆற்றலற்றவர்களுக்குச் சற்று விபரமாகவே சிலவற்றைச் சொல்ல வேண்டி இருப்பதால் நான் இதனை எழுத வேண்டியாயிற்று.

தமிழ் என்தாய் மொழி. ஆயினும் நான் ஒரு இஸ்லாமியன். எங்கள் மார்க்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் எங்களுக்குள் பிற மதத்தவர்களிடம் பேணப்படும் சாதி வேறுபாடுகள் பேணப்படுவதில்லை. அவ்வாறு கொள்ளப்படுவதாயின் அது ஆண் பெண் சாதி மட்டுமே. ஆனால் எல்லோரிடமும்போல் குலமென்றும் கோத்திரங்களென்றும் உண்டு. குடும்பங்களைத் தனித்து இனங்காண இது முன்னிருந்தே பேணப்பட்டு வருவதாகும்.

கோத்திரம் பற்றி குர்ஆனில் இறைவன் கூறுகின்றான்.

ஒருவருக்குகொருவர் நீங்கள் அறிமுகமாகிக் கொள்வதற்காக உங்களைக் கிளைகளாகவும் கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம். (49:13) என. கூறைஷிக்குலம் அக்கால அரேபியாவில் செல்வாக்குமிக்க குலமாக பெருமை பெற்றிருந்தது. அக்குலத்தில் இருந்தே இறுதிநபி முஹம்மத் தோற்றுவிக்கப்பட்டார்கள். இப்போதும் கிராமப்புறங்களில் இவர் இன்ன குடியைச் சேர்ந்தவர் என அடையாளம் சொல்லும் வழக்கமுண்டு. இது ஒவ்வொருவர் செய்யும் தொழில் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டு உயர்த்தப்பட்டும் ஒதுக்கப்பட்டும் வகுக்கப்பட்ட சாதி வழியல்ல.

இனி என் கவிதை பற்றிய விளக்கத்திற்கு வருவோம். இற்றுப்போன மரபுக் கவிதை வழியில் என என் வெண்பாக்களுக்கு அவர்தரும் மதிப்பீடு நகைப்புக்கிடமானது. இன்னும் நமது மொழிக்கு வளம் சேர்க்கும் நம்முன்னோர்களின் மரபுவழி முதுசொம்கள் இற்றுப்போன இலக்கிய வடிவங்கள் என இவர் மதிப்பீடு வெய்வாராயின் இற்றுப்போன என் கவிதை வடிவத்தை எண்ணி நான் பெருமையறுகின்றேன். குருடனிடம் ராஜா வருகின்றார் விழி என்றால் விழிக்கவா போகின்றார்கள் அதை விட்டுவிடுவோம்.

எஸ்.பொ. அவர்களை மங்களநாதனைவிட நான் அதிகம் அறிவேன். இளமையிலிருந்தே அவர் வாசகன் நான். அவரது இலக்கியக் கொள்கைக்கும் எனது இலக்கிய வழிக்கும் வேறுபாடுகள் இல்லை. படைப்பிலக்கியங்களில் தோற்று விமர்சகர்களாய் மாறி ஒரு சிலவட்டத்துள் சுழலும் போலிப் புத்திஜீவிகளுடன் என்றும் எனக்கு உடன்பாடிருந்ததில்லை. எஸ். பொ. எமக்கெல்லாம் ஒரு முன்னோடியானவர். எனது புனிதபூமியிலே காவிய வெளியீட்டு விழா சென்னையில் கவிஞர் மு. மேத்தா விர்சத்தில் நடைபெற்றபோது எனது அழைப்பை ஏற்று என்மண்ணின் பிரதிநிதியாகப் பாராட்டுரை செய்தவர் அவர்.

ஞானத்தில் அவர் படைப்பைத் தப்பாக விமர்சித்தவர்களைச் சாடி அவர் பிரயோகித்த வார்த்தைப் பிரயோகமே மலப்புழுக்கள் என்பது. அதனை வைத்தே இலக்கிய உலகின் சில இழிசெயலாளர்களைச் சுட்டி அவருக்குச் சார்பாக எனது வெண்பாக்களை எழுதினேன். இது மரபறியாத ஞான சூனியங்களால் புரிந்து கொள்ளப்படாமல் போனமைக்கு நானென்ன செய்வது.

உண்மையைச் சொன்னால் என்னைச் சுட்டி மங்களநாதன் எஸ். பொ. வின் மீதுள்ள காழ்ப்புணர்வால் அவரின் சாதிபற்றி இழித்துரை செய்துள்ளார். நாய் குரைத்துக் கடல்வற்றிப் போவதில்லை. என்றும் எப்போதும் எஸ். பொ. வை எவராலும் எதுவும் செய்ய முடியாது.

- ஜின்னாஹ்

நான் ஞானத்தின் ஈராண்டு வாசகன். இந்த வகையில் சிறுகதை, கவிதை என்பன வாசிப்போர். இந்த இதழில் (58வது) 'முடக்காகம்' கவிதையும், 'மையம் கொள்ளும் சூறாவளி' என்பன மிகவும் நன்றாக எழுதப்பட்டுள்ளன என்னைக் கவர்ந்துள்ளன. மையம் கொள்ளும் சூறாவளி "ஒரு பெண் கணவனுக்காக வாழ்கிறாள். இறுதியில் இறக்கும் தறுவாய்க்குப் போய்விட்டாள். ஆனால் அந்தக் கணவனோ! அவளைக் குறைகூறுகின்றான்". நிஜக் கதையினை தத்துருபமாகக் கூறுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி பெண் அடிமைத்தனத்தின் போக்கும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. "பான்ற ரீசேட்" அணியக் கூடாது. இது ஒன்று மட்டும் போதும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு. மற்றும் "குளிரில் காயும் தாய்மை" நல்லதொரு கற்பனை வளம் பொருந்திய கதை. இருந்தாலும், 'மொழி வழக்கு' விளங்கவில்லை. அது ஆசிரியரின் குறையில்லை. பிரதேச வழக்கு அப்படித்தான் இருக்கும். இருந்தாலும் வாசகருக்கு அதிகம் விளங்கவேணும். இக்கதையிலும் "தாய்ப்பாசத்தின் உன்னத தன்மை" எடுத்துக் காட்டப்படும் விதம் நன்றாக உள்ளது.

ஒட்டு மொத்தமாக ஞானத்தின் 58வது இதழ். ஆக்கங்கள் மிகவும் நன்றாகவும் அறிவு பூர்வமாகவும் உள்ளன. ஞானம் மென்மேலும் வளர என்னுடைய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்.

- மருதவூரன்